

Església de Tarragona

Butlletí Oficial de l'Arquebisbat

Núm. 5
Maig 2011

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

5

Tarragona, maig de 2011
3a època. Núm. 454

Secció oficial

Sr. Arquebisbe

Decret d'autorització del trasllat de les despulles de Mn. Joan Compte Plana i de constitució del tribunal per a l'exhumació i trasllat	179
Decret d'aprovació en línies generals de l'avantprojecte de museïtzació del Museu Diocesà de Tarragona	180
Carta de felicitació de la Pasqua de Resurrecció als missioners i missioneres de l'arxidiòcesi	181
Homilia en la missa crismal.....	182
Parlament en la presentació del document «Al servei del nostre poble»	185
Paraules en la recepció del títol de Fill adoptiu de la ciutat de Tarragona.....	187
Pregó de Setmana Santa a Tortosa	192
Escrit per a la Memòria de Càritas Diocesana de l'any 2010.....	205
<i>Als Quatre Vents</i>	
340. Joan Pau II, gegant de la nostra època	207
341. El Papa que demanava consell a Déu (i II).....	208
343. L'alegria d'una arribada	209
343. La principal festa cristiana	210
Activitats del mes d'abril.....	211

Secretaria general i cancelleria

Convocatòria a la reunió n. 21 del Consell del Presbiteri.....	217
Temes tractats en les reunions n. 211 i 212 del Consell Episcopal.....	218

Secció documental

Santa Seu

Sant Pare

- Carta apostòlica en forma de *motu proprio* sobre la prevenció i la lluita contra les activitats il·legals en l'àmbit financer i monetari..... 219
- Missatge Urbi et Orbi de Pasqua..... 220

Secretaria d'Estat

- Comunicat sobre les noves lleis per a la prevenció i lluita contra les activitats il·legals en el camp financer i monetari a l'Estat Ciutat del Vaticà i a la Santa Seu..... 222

Congregació per al culte diví i la disciplina dels sagraments

- Decret sobre el culte litúrgic per tributar en honor del beat Joan Pau II, papa..... 224
- Annex: textos litúrgics..... 226

Arxidiòcesi

- Conferència de Mons. Carles Soler Perdigó: «*Arrels cristianes de Catalunya. Què en queda, com fer-les rebrotar*» 228

Secció de notes i comunicacions

- Trobada diocesana de catequistes..... 236
- Trobada d'escolans..... 236
- Camp de treball voacional d'estiu Lourdes 2011..... 236

(60 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12. 43003 Tarragona

Portada: Església arxiprestal de Sant Joan Baptista de Valls i imatge de la Mare de Déu de la Candela que s'hi venera

Fotografia: Santi Grimau

Dip. Legal: T. 2 - 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Composició i muntatge del text: Secretaria General i Cancelleria

Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Sr. Arquebisbe

DECRET

de 12 d'abril de 2011 pel qual s'autoritza el trasllat de les despulles de Mn. Joan Compte Plana i es constitueix el tribunal per a l'exhumació i trasllat

Vista la petició formal del Sr. Rector de la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Castellvell del Camp, Mn. Joan Josep Bladé Bladé, de 19 de gener de 2011, per la qual fa petició formal de trasllat de les restes del prevere Joan Compte Plana, que havia estat ecònom de la susdita Parròquia, assassinat el dia 28 de febrer de 1937 *in odium fidei*, de la seva sepultura actual al cementiri de Cerdanyola a una de nova ubicada a la capella del Santíssim Sagrament de l'església parroquial de Sant Vicenç Màrtir de Castellvell del Camp.

Vist l'escrit del Sr. Bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, de 21 de març de 2011, en el qual renuncia a la seva competència en la causa dels sacerdots que, essent de la nostra arxidiòcesi de Tarragona, van sofrir martiri en alguna població de la seva jurisdicció,

PEL PRESENT DECRET AUTORITZO el trasllat de les despulles del prevere Joan Compte Plana a l'església de Sant Vicenç Màrtir de Castellvell del Camp i NOMENO *ad casum*, per a l'exhumació i trasllat, el següent tribunal:

- Mn. Joaquim Gras Minguella, delegat diocesà per a les causes dels sants, com a president.
- Mn. Josep Queraltó Serrano, com a promotor de justícia.
- Mn. Joan Miquel Bravo Alarcón, com a notari-actuari.
- El Dr. Francisco García Sayago, com a metge forense.

També CONCEDEIXO FACULTAT al President del susdit Tribunal perquè pugui nomenar els obrers que hagin d'obrir i tancar la sepultura.

D'aquest decret d'autorització, de nomenament del tribunal i de concessió de facultat per a nomenar els obrers que hagin d'obrir i tancar la sepultura en quedaran dues còpies a la Secretaria General de l'Arquebisbat, així com també de l'acta que s'aixecarà per a deixar constància d'aquest trasllat, per tal de poder incloure aquesta documentació, si s'esdevé el cas, en el possi-

ble procés de beatificació i declaració de martiri d'un grup de presumptes màrtirs, la causa dels quals encara no ha estat incoada.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalía Gras Minguella

Secretària general i cancellera

DECRET

de 12 d'abril de 2011, pel qual s'aprova en línies generals l'avantprojecte de museïtzació del Museu Diocesà de Tarragona

Havent presentat, Stem Empresa, el dia 18 de febrer de 2011, a una comissió formada pels responsables més directes del patrimoni artístic i documental de l'Arquebisbat i altres càrrecs del govern de la Cúria l'avantprojecte de museïtzació del Museu Diocesà de Tarragona, d'acord amb les indicacions que els havia donat Mons. Josep Martí i Aixalà (a.c.s) en el temps en què era director del susdit museu,

Havent presentat la mateixa empresa al Capítol Catedral el susdit avantprojecte, el dia 4 de març de 2011,

Escoltades les observacions que els convocats a la reunió del dia 18 de febrer de 2011 van fer,

Vist l'acord pres per l'esmentat Capítol Catedral en la reunió capitular del dia 1 d'abril de 2011, en què es fan una sèrie d'observacions a l'avantprojecte,

PEL PRESENT decret APROVO en línies generals l'avantprojecte presentat per Stem Empresa, i DETERMINO que es procedeixi a estudiar, redactar i presentar el projecte definitiu adaptant-lo i atenent-se a les observacions presentades pel Capítol Catedral, a part d'alguna altra que es pugui suggerir.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalía Gras Minguella

Secretària general i cancellera

CARTA

de felicitació de la Pasqua de Resurrecció als missioners i missioneres de l'arxidiòcesi

«Jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli, perquè és una obligació que m'han imposat: ai de mi si no anunciés l'evangeli!» (1Co 9,16)

Als sacerdots, religiosos i religioses, laics i laiques de l'arxidiòcesi de Tarragona que sou a les missions

Molt estimats tots en el Senyor ressuscitat,

Amb molt de goig i alegria espero cada any l'oportunitat d'escriure-us aquestes ratlles. Rebo puntualment notícies vostres a través de la Delegació diocesana de missions i també amb goig us he pogut rebre personalment si per alguna qüestió heu vingut a aquesta que és la vostra casa. Saber de vosaltres, tenir notícies vostres, és com obrir una finestra perquè hi entri l'aire fresc. Tan capficats estem a vegades en el nostre petit món i en els nostres problemes! Per això considero molt important que ben sovint ens feu arribar notícies vostres, ens ajuda a obrir els nostres horitzons i a donar el valor just a la nostra realitat quotidiana.

Fa unes quantes setmanes he tingut una experiència que m'ha fet pensar i recordar-me molt de vosaltres: del 8 al 14 de febrer, convidat per l'ambaixada de Turquia a Espanya, he tingut l'oportunitat de viatjar a aquell país acompanyat d'un grup de mossens i de periodistes. Hem visitat el bressol de sant Pau i santa Tecla, Tars i Iconi, a més d'Antioquia, Istanbul, Mersin, Ankara, etc. Ha estat un retorn a les arrels de la nostra Tàrraco cristiana. Quina emoció celebrar l'eucaristia a l'església de Sant Pau a Tars, visitar les ruïnes del complex basilical de Santa Tecla a Iconi! Pensava que, gràcies a Pau i a d'altres missioners com ell, nosaltres avui som cristians. Ell va ser el primer missioner, vosaltres sou els seus continuadors; ell va portar la fe fins als confins de l'imperi; vosaltres porteu la fe fins als llocs més recòndits del món. Gràcies a Pau —i a Fructuós i a tants altres!— nosaltres avui som cristians. Gràcies a vosaltres —i a molts altres que ja van ser-hi, i a d'altres que vindran— Àfrica, Amèrica, Àsia i Oceania seran demà cristianes.

En aquest viatge a Turquia m'ha colpit molt fortament veure que en un país on hi havia 300 diòcesis avui només hi ha tres vicaries apostòliques, i que només un 3% de la població és cristiana (un 0,5% són catòlics). Però, tot i ser tan pocs, amb quina alegria i quina força viuen aquests cristians la seva fe! Molts d'ells són refugiats d'altres països on són perseguïts, d'altres són filipins que treballen en el servei domèstic. Són gent molt senzilla i fins i tot pobra, però malgrat això, encara tenen Càritas i ajuden altres persones que són encara més pobres que ells, amb aliments i roba, tant se val de quina religió siguin.

També us volia comentar que, com ja segurament sabeu, el primer d'entre tots els missioners, el sant pare Benet XVI, visitarà el nostre país durant el mes d'agost, amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) que s'esdevindrà a Madrid. A la nostra arxidiòcesi acollirem, durant els dies previs a la JMJ, uns 8.000 joves procedents de molts països, que després participaran en la trobada. Espero que aquest esdeveniment sigui també un revulsiu per a la nostra Església diocesana i sobretot per als nostres joves. Us encarrego la missió de pregar intensament per aquesta trobada mundial, per tots els joves que hi participaran i per les nostres Esglésies particulars, per tal que aquest esdeveniment, aquesta *pasqua* que viurem a Madrid durant l'agost d'enguany, doni molts i bons fruits.

Si en alguna ocasió veniu per Tarragona no dubteu a venir a visitar-me. Us encomano a tots en les meves pregàries i intencions. Pregueu també per mi, per les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada i, sobretot, pels joves.

Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció. Molt bona Pasqua de Resurrecció 2011!

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, Pasqua de 2011

HOMILIA

en la missa crismal. Església parroquial de Sant Pau de Tarragona, 18 d'abril de 2011

Estimat Mons. Carles Soler, bisbe emèrit de Girona. Estimats preveres i diaques. Estimats germans i germanes que heu volgut estar amb nosaltres avui en aquesta església parroquial de Sant Pau per a participar en la missa crismal. Sigueu tots benvinguts.

Una salutació molt especial als dos mossens que celebren enguany 50 anys de sacerdoci: Mn. Joan Magí i Mn. Marià Sordé, així com a Mn. Jaume Macaya i a Mn. Vicenç Bernal, que en fan 25 de diaques. A tots ells moltes felicitats.

No voldria tampoc deixar d'anomenar, en aquest moment, els qui han mort des de l'última missa crismal: Mn. Josep Pasalodos Sisto, Mons. Josep Martí i Aixalà, Mn. Josep M. Musté Pàmies, Mn. Josep M. Mitjans Figueras, Mn. Josep M. Serra Cavallé i Mn. Florenci Giralt Palau. Per a ells un record molt especial, ple d'agraïment i de pregàries, i també amb la petició que intercedeixin per nosaltres.

Un any més, a les portes del tríduum pasqual, la missa crismal ens dóna ocasió de viure la comunió eclesial. Estic content d'estar amb tots

vosaltres celebrant l'eucaristia en la qual beneirem els olis que al llarg de tot un any farem servir per administrar alguns dels sagraments, i també, i sobretot, perquè renovareu les promeses sacerdotals i viurem així un signe de comunió eclesial.

Per una banda renovació de les promeses sacerdotals, que són signe de fidelitat. De fidelitat al Crist que un dia us va cridar, a qui vau dir sí i al qual heu romàs fidels, uns des de fa molt poquet, d'altres més i així progressivament: els que he anomenat de 25 i 50 anys, i tots nosaltres, un any més de fidelitat al Senyor. Fidelitat materialitzada en el treball continuat, dia a dia, al servei del poble de Déu, al servei de la família de Déu i de l'evangelització de tots els homes.

Per una altra banda, promeses sacerdotals que són signe de comunió eclesial. No anem per lliure. L'Església no és una organització que s'ha anat formant de mica en mica. L'Església ha nascut a la creu. Crist, amb la seva mort, va adquirir aquest poble per a Déu. Que bé que ho expres-sen les paraules de l'Apocalipsi amb què comencem aquesta celebració: «Jesucrist ha fet de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare. A ell li sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén.» Si pel sagrament del baptisme tots els batejats participen del sacerdoci de Crist, l'ordenació presbiteral ens hi fa participar d'una manera més plena, capacitant-nos per actuar en nom de Crist i en la persona de Crist i units al bisbe, que té la plenitud del sacerdoci; ens posem al servei de tot el poble de Déu. Pertanyem a una Església local, a una diòcesi. Som preveres per a tota l'arxidiòcesi, uns perquè en ella vau néixer al presbiterat, altres perquè hi heu vingut a treballar i, per tant, també sou d'aquí. Tots hem d'estar molt contents de pertànyer a l'Església de Jesucrist i, si m'ho permeteu —em surt del cor—, hem d'estar molt contents de pertànyer a l'Església de Tarragona, que és, com va quedar encunyat en l'any jubilar: «Pauli ecclesia, Fructuosi sedes», 'església de Pau i seu de Fructuós'.

Estimats preveres, en aquesta celebració tan especial us vull tornar a agrair el vostre treball i el vostre servei. El vostre, el nostre, és un servei que envaeix tota la nostra vida. El sacerdoci no és una ocupació, no és una professió útil; l'Esperit Sant va prendre possessió de nosaltres i som preveres sempre, i ho hem de ser amb tot el cor i amb tota l'ànima: ser amb Crist, ser ambaixadors de Crist, ser per als altres.

No podem perdre de vista que som servidors. El Sant Pare, en una recent *lectio divina* als preveres de Roma, els parlava del servei amb aquestes paraules: «*Servir* vol dir no fer el que jo em proposo, el que per a mi seria agradable; *servir* vol dir deixar-me imposar el pes del Senyor, el jou del Senyor; *servir* vol dir no buscar les meves preferències, les meves prioritats, sinó *posar-me realment al servei de l'altre.*» Posar-nos al servei de l'altre, ser homes per als altres, fent veure a tothom, amb les nostres paraules i les

nostres obres, que Déu s'ha revelat en Crist i que val la pena conèixer-lo, estimar-lo, viure'l i testimoniar-lo.

Empresa, aquesta, no fàcil, perquè els temps que ens toca viure són difícils, i podríem tenir la temptació de quedar-nos a casa, d'anar tirant. No hi podem consentir. Jo us animo, estimats preveres, a ser valents, a no pensar en el que diran, a buscar el bé de les persones, a plaure Déu amb la nostra vida. A vegades la fidelitat a Crist ens portarà a predicar coses que potser no seran populars, però no ens podem acostumar amb un anar tirant, no podem predicar un cristianisme a la carta, dient el que volen sentir o —i ho dic amb molta senzillesa— predicant segons els nostres gustos o preferències teològiques: tenim el compromís d'anunciar tota la voluntat de Déu, també la incòmoda, o aquells temes que personalment no ens agraden tant. Hem de fer conèixer la fe de l'Església en la seva totalitat, que trobem resumida en les quatre parts del Catecisme de l'Església catòlica, gran eina de treball per al nostre ministeri.

A la vegada que us urgeixo —jo també m'ho dic a mi mateix— a servir, a treballar amb alegria, també us vull recordar la importància de saber prioritzar. A vegades, amb bones intencions, ens envaeix un activisme que ens fa descuidar la vida espiritual i la relació amb els altres, i també la salut física. Hem de treballar, sí, al cent per cent, però també hem de descansar i dormir les hores necessàries, i hem de tenir cura de la salut, fent les revisions mèdiques previstes, i si tenim símptomes d'alguna malaltia, acudint al metge amb diligència, sense esperar a no poder més. Hem de dedicar temps a trobar-nos amb els germans preveres, sigui per veïnatge pastoral, sigui per amistat personal, fomentar trobar-nos i compartir una estona de conversa o fer algun esport, o anar d'excursió, o veure junts un partit de futbol, o dinar plegats, o, per què no, fer una estona de pregària junts. Són coses importants en la nostra vida ministerial.

Parlant, podríem dir, de saber administrar el nostre temps, us voldria recordar també la importància dels laics en la vida de l'Església, de donar responsabilitats als laics de les nostres comunitats, de deixar-nos ajudar realment per ells. A vegades ho troben a faltar. En la darrera reunió del Consell Pastoral Diocesà, estudiant el segon objectiu del Pla Pastoral, que tracta del compromís dels laics, va sortir en els diversos grups de treball el desig, d'una banda, que els rectors hi confiïn més, i d'una altra, de comptar amb el suport i la proximitat dels preveres en les activitats que ja fan. Deixem-nos ajudar. També us vull dir, i ben segur que no és cap novetat per a vosaltres, l'estimació que us tenen els fidels a qui serviu. A mi, personalment, em dóna molta alegria quan, anant per l'arxidiòcesi m'ho diuen d'aquest i de l'altre, i quan en el Consell Pastoral Diocesà, que són tots persones qualificades, valoren, donen gràcies i s'alegren dels preveres que els serveixen, de tots vosaltres. Em dóna molta alegria.

No vull acabar sense fer esment de la importància de la vida interior. S'ha dit moltes vegades que el prevere no pot ser un bon servidor dels altres si no té cura de la seva ànima. Pregar i meditar la paraula de Déu no és temps perdut per a l'atenció de les ànimes, sinó que és condició per tal que puguem estar realment en contacte amb el Senyor i així parlar de primera mà del Senyor als altres. Només ho podrem veure tot amb els ulls de Déu i materialitzar la seva Paraula i tenir un amor preferencial pels pobres i els més dèbils si som homes de pregària.

No em vull allargar més, però us demano que pregueu i que el llibre de capçalera que alimenti la vostra pregària sigui la Bíblia, la Paraula de Déu. La darrera exhortació apostòlica del Sant Pare, *La Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església*, ens en parla. Preguem tots, i els uns pels altres, i no deixem de demanar vocacions sacerdotals. Seran la nostra fecunditat i l'esperança de la nostra Església en l'esdevenidor.

A Maria encomano totes aquestes coses que us acabo de dir i li demano que pregui per nosaltres *ara* perquè no ens faltin les gràcies que hàgim de menester per a romandre fidels a la vocació i viure la joia de ser preveres de Crist.

PARLAMENT

en la presentació del document «Al servei del nostre poble». Facultat de Teologia de Catalunya, 6 d'abril de 2011

«Al servei del nostre poble» és un document que —puc donar-ne fe— s'ha treballat molt, amb il·lusió; ha estat un diàleg laboriós, fecund, un esforç per arribar a un text que ens ajudés en la nostra tasca evangelitzadora. Un document que està en continuïtat amb tants altres escrits del bisbes amb seu a Catalunya, i sobretot amb la finalitat del concili provincial Tarraconense de 1995, que en el seu Prefaci diu: «La finalitat del Concili ha estat aquesta: com evangelitzar, avui, la nostra societat.»

Tots els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense van aprovar aquest nou document en la reunió n. 197, del 20 de gener de 2011, a Tiana. Era el dia abans de la festa dels sants Fructuós, bisbe, i els seus diaques Auguri i Eulogi, i per això la data del document és la de 21 de gener de 2011.

Com es pot llegir en la cronologia de la Conferència Episcopal Tarraconense, «els Bisbes de la província eclesiàstica Tarraconense i Arquebisbat de Barcelona, en exercici de la seva coresponsabilitat episcopal, van acordar organitzar-se i reunir-se periòdicament per a tractar conjuntament els aspectes que afecten les seves respectives diòcesis, unides entre elles per lligams històrics (concilis provincials) i, en l'actualitat, per una múltiple

activitat compartida. És l'inici de la CET: la seva primera reunió va ser el 15 de febrer de l'any 1969. Són, doncs, molts anys —42 en concret— d'un treball conjunt, que ha donat, i estic segur que donarà, molts fruits.

Un bon programa de treball ja va ser el document que vam publicar el febrer de 2007, «Creure en l'evangeli i anunciar-lo amb nou ardor», en la línia del que ara commemorem, en el qual se'ns convidava a evangelitzar i a deixar-nos evangelitzar prèviament. Aquest és l'esperit del que ara oferim.

Els qui ara tenim la responsabilitat de tenir cura de les diòcesis amb seu a Catalunya enmig de les actuals circumstàncies socials, polítiques i econòmiques, no podíem deixar de banda la commemoració del vint-i-cinquè aniversari d'un document que els nostres predecessors en l'episcopat, després de serena i ponderada reflexió, van elaborar en uns temps que tampoc eren gens fàcils i que per primera vegada tractava alguns aspectes complexos i difícils per al catolicisme català, concretament la doctrina social de l'Església. Els bisbes que el van signar i fer seu amb convenciment eren homes d'una gran talla humana, espiritual i sobretot pastoral.

Ara nosaltres continuem mostrant el nostre amor pastoral i la nostra responsabilitat col·lectiva envers Catalunya en punts importants per a la nostra societat com ho puguin ser el marc polític del nostre país, l'acció pastoral, l'acolliment dels nous emigrants, la presència en tantes accions culturals i caritatives, el respecte per les autoritats constituïdes i per la laïcitat positiva, el rebuig del periodisme ofensiu, o l'aportació de la nostra sensibilitat pròpia a l'hora de redactar alguns documents episcopals.

Des d'aleshores, alguns d'aquells canvis s'han fet més presents, i se n'han experimentat de nous. Els bisbes destaquem, entre d'altres: un desencís envers la política concebuda massa cops amb criteris merament pragmàtics; una manca de reconeixement de la contribució que fa la religió al consens ètic de fons que tota societat necessita; una dificultat per entendre que el respecte al pluralisme no equival a relativisme, sinó que cal respectar la llibertat dels altres des de les pròpies conviccions; la globalització i els nous fluxos migratoris extracomunitaris, que posen en risc la pròpia identitat; les greus amenaces actuals a l'equilibri ecològic local i global; la fallida de la família i de l'escola com a transmissors dels valors a les noves generacions, i finalment la greu crisi econòmica que patim, amb totes les seves doloroses conseqüències. Tot això és motiu de la reflexió i ponderació dels bisbes.

Per damunt de tot constatem que «sembla imposar-se un nou clima cultural, en el qual Déu desapareix de l'horitzó de l'home, que així intenta esdevenir el centre de tot». És veritat que encara ens sostenen els valors cristians heretats. Però aquests valors difícilment es podran sostenir per la inèrcia actual, si no es revifa «la síntesi fecunda entre fe i cultura, que amb el temps ha amarat més i més la nostra societat».

Per això, la nostra crida ara, vint-i-cinc anys després d'aquell document dels nostres predecessors, es dirigeix a recuperar vitalment aquelles arrels cristianes que han configurat i configuren encara els nostres valors. Aquest és, ara, el servei que hem de fer al nostre poble.

«L'escàndol» que el cristianisme ha de provocar en el segle XXI es troba en l'afirmació clara i rotunda que Jesús de Natzaret és el Fill de Déu. Sense provocar aquest «escàndol» el cristianisme deixa de ser cristianisme. En l'esplendor de l'interior del magnífic temple de la Sagrada Família, el Sant Pare, tot seguint la simbologia de la nau, ens recordava la centralitat de Jesucrist en la vida de l'Església i del món: «Ell és la roca sobre la qual es fonamenta la nostra fe.»

Compartint les angoixes que amenacen avui la nostra societat i que poden enterbolir la fe dels qui per gràcia de Déu creiem, els bisbes, amb aquest nou document, fem una crida a l'esperança. En primer lloc a tots els fidels. Nosaltres tenim la promesa de Jesús: «Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.» I també a tots, creients o no: són moments, més que mai, per anar endavant en tots els valors humans que ens ennoblixen i que compartim.

Com diem a les conclusions del document tot just publicat, «som conscients de les mancances i els errors que, com a membres de l'Església, hàgim pogut cometre en un passat més o menys llunyà, i humilment en demanem perdó; però alhora som també conscients del paper insubstituïble que ha tingut l'Església i el cristianisme en la història mil·lenària de Catalunya, i estem convençuts que els cristians, guiats per la llum sempre actual de la bona nova del Senyor ressuscitat, podem continuar contribuint-hi decidivament en el present i en el futur.

Voldria acabar fent meu el paràgraf final d'aquest document que estic comentant: «Ens proposem, i proposem a tot el poble cristià que peregrina a Catalunya, una nova primavera de l'esperit, una nova embranzida evangelitzadora al servei de tota la societat i una generosa entrega als més petits i necessitats: que cadascú en el seu entorn sigui flama ardent de fe i de caritat.»

Moltes gràcies.

PARAULES

en la recepció del títol de Fill Adoptiu de la Ciutat de Tarragona. Saló de sessions de l'Ajuntament de Tarragona. 8 d'abril de 2011

Il·lustríssim Sr. Alcalde,
Srs. Consellers i Conselleres,
Digníssimes autoritats,

Senyores i senyors,
Germans i germanes tots,

En un acte com aquest s'espera que la persona objecte de la distinció digui unes paraules. No penseu pas que us faré un sermó, perquè no toca. Permeteu-me, doncs, que us parli amb el cor, com es fa a casa.

Com ja sabeu, vinc d'una família d'onze germans. El que no m'esperava era tenir-ne, de cop i de manera oficial, uns quants milers més. No vull dir amb això que abans no us hi considerés, perquè tots els fills de Déu som germans. El que vull dir es que, avui, amb tots els papers, sóc fill de la mare Tarragona i, per tant, germà de tots els tarragonins i tarragonines, nadius o d'adopció. M'ha tocat néixer en dues poblacions diferents, unides, això sí, per les seves arrels romanes i cristianes. Ara, doncs, hauré de celebrar dos aniversaris: el 8 de febrer i el 8 d'abril.

I, com que estem en família, permeteu-me ser sincer amb tots vosaltres: ¡Mai no m'hauria imaginat poder estar aquí, rebent aquest títol! Mireu, quan jo era petit, volia ser pagès; després, semblava que havia de ser farmacèutic... I aquí em teniu, d'arquebisbe de Tarragona. Allò que diuen que els designis del Senyor són inescrutables jo ho he viscut unes quantes vegades.

Quan estava a punt de fer 60 anys i era professor a la Universitat de Navarra, pensava a anar deixant responsabilitats i preparar-me per a dedicar-me completament a la pastoral. Però vet aquí que el 15 de juny de 2004 em crida el Nunci Apostòlic a Madrid per comunicar-me que el Sant Pare ha pensat en mi com a arquebisbe de Tarragona. Ara de veritat sí que puc dir que em dedico tot el dia a la pastoral, encara que hi ha altres feines no tan pastorals que porten el seu temps.

¿Sabeu què va ser el primer que vaig fer en arribar a casa? Procurar-me un munt de llibres per saber on anava; perquè de Tarragona us he de confessar que només sabia que havia estat una ciutat important en temps de Roma, que la seva Església era molt antiga... i poca cosa més! Entre aquell mes de juny i el mes de setembre de 2004 —havia de prendre possessió el dia 19, quatre dies abans de santa Tecla— em vaig empassar uns quants llibres sobre Tarragona i també sobre la història eclesiàstica de l'arxidiòcesi metropolitana i primada de les Espanyes, a més d'estudiar-me detingudament els webs de Tarragona i de l'arxidiòcesi.

Quin va ser el resultat d'aquelles lectures? A través d'aquelles pàgines, plenes de sentiment i també d'erudició, vaig començar a estimar Tarragona i els tarragonins. Però, al mateix temps, em va envair una sensació de gran responsabilitat: ¡M'havien confiat l'arxidiòcesi històrica per excel·lència, la *inter primas Hispaniarum*, la primada de les Espanyes!... I, pensant en la meva imminent consagració episcopal, vaig pensar en el pes que em queia a sobre: ¡passar de simple capellà a arquebisbe de Tarragona! És a dir, a

successor d'arquebisbes màrtirs com sant Fructuós; de sants com Pròsper i Oleguer; d'humanistes com Antoni Agustín; d'il·lustrats com Joaquim de Santián o Francesc d'Armanyà; de figures històriques com el cardenal Francesc d'Assís Vidal i Barraquer; de promotors socials com el també cardenal Benjamín de Arriba y Castro; de pastors entranyables com Josep Pont i Gol; d'impulsors de fites eclesials com Ramon Torrella, l'ànima del concili provincial Tarraconense, i succeir Lluís Martínez Sistach, que anava a Barcelona.

Confesso que em vaig sentir aclaparat! I, per acabar-ho d'adobar, una de les primeres trucades que vaig rebre després que es fes públic el meu nomenament va ser la d'una persona —a la qual, per cert, tinc un especial afecte— que s'oferia a dissenyar el meu escut —ja mi, que mai no havia pensat a tenir-ne!—, d'acord amb les lleis de l'heràldica.

Fins aquí la proposta era normal, però vinculada a aquesta en portava una altra una mica enverinada: la qüestió de les borles de primat. L'heraldista em va explicar que, fins aleshores, des que existia l'heràldica eclesiàstica, cap arquebisbe de Tarragona no havia posat en el seu escut les quinze borles verdes per banda, pròpies dels primats, ja que tots s'havien quedat amb les deu d'arquebisbe.

També em va dir que ja era hora que algú assumís el tema de fer evident la Primacia. Per altra banda, podia trencar jo una tradició mil·lenària? Podia, però, no fer-ho? Vaig consultar altres heraldistes i fins i tot l'aleshores arquebisbe de Toledo —que com a primat també les portava en el seu escut—, el meu amic ara cardenal Antonio Cañizares, el qual va acabar d'esvaïr els meus dubtes amb aquestes paraules: «¿No lo eres?... Pues, póntelas.»

I va arribar el 19 de setembre de 2004, un altre aniversari pel que ja sembla una col·lecció. Anècdotes a banda, mai no oblidaré la meua entrada en aquesta ciutat, que ja estimava en el fons del meu cor. Va ser el meu primer contacte directe amb vosaltres, a part del que vaig tenir amb molts joves i mossens al mes de juliol, fent el camí de Sant Jaume en aquell any jubilar compostel·là de 2004.

Al meu cap bullien mil pensaments. El primer era que havia de ser l'arquebisbe de tots. Si m'havien confiat la responsabilitat de ser el pare i pastor d'una arxidiòcesi bimil·lenària, ho havia de ser de tots. Un pare no fa distincions entre els seus fills —si més no, així ho havia vist fer als meus pares—, i un pastor es preocupa per totes les seves ovelles.

Ja sabeu que a la meua família érem onze germans —un ja és a la casa del Pare—, i ara 30 nebots —també dos han marxat abans d'hora—, i, comptant els marits o mullers, fan 60, i pel moment, 62 renebots. Com podeu comprendre, en una família tan gran hi ha de tot; però jo els estimo a tots, siguin com siguin, facin el que facin, pensin el que pensin.

El mateix em passa amb vosaltres. Per a mi sou la Maria Josepa, el Pere, la Tecla, el Magí, la Mercè i les vostres circumstàncies... Jo no puc jutjar ningú, sinó estimar tothom.

Després, en entrar a la bonica catedral, a la nostra magnífica catedral —i quan dic «nostra», vull dir de tots—, i fer el jurament de defensar els drets de la Primada, vaig entendre que les borles de l'escut no eren una simple vanitat, sinó tot un símbol del que s'esperava de mi: lluitar per Tarragona.

I ara sóc aquí, agraint el títol de fill adoptiu de Tarragona. És una cosa que m'omple de satisfacció perquè parla de la vostra acceptació. Agraeixo l'honor que em feu, perquè l'Ajuntament ho ha decidit per unanimitat. M'estimo Guissona, on vaig néixer. M'estimo Tarragona, on, als 67 anys, he renascut.

I ara —ja que com us he dit abans estem en família— us explicaré una anècdota. En fer saber a un dels meus col·laboradors la distinció que em fèieu de fill adoptiu, després de felicitar-me, em va dir, i ho dic amb les seves mateixes paraules: «Suposo, Senyor Arquebisbe, que no dirà allò de “no m'ho mereixo”, oi?» Vaig quedar parat i li vaig preguntar: «Per què?» I em va contestar: «Perquè faria quedar malament els qui han decidit atorgar-li aquesta distinció. I més quan ho han fet per unanimitat! ¿Com poden donar aquestes persones un guardó a qui no se'l mereix?»... I va afegir altres raons que no repetiré.

Quan un infant és adoptat, ningú no sap, començant pels pares adoptius, si es farà mereixedor d'aquest do absolutament gratuït. És l'infant qui ha de guanyar-se aquest mèrit.

Espero que Déu em doni vida i forces per tal que, quan em cridi a la vida eterna, em pugui dir: «Passa, fill meu, que vas honorar els teus pares segons la carn i també ho vas fer amb la teva mare adoptiva Tarragona.»

Aquí em teniu, a la vostra disposició, amb ganes de fer moltes coses. Algunes ja les hem fet... I dic hem fet, no pas perquè usi el plural majestàtic —que això és cosa de temps passats i hem de mirar el futur—, sinó perquè ho hem fet amb la vostra col·laboració.

Quan van venir uns cinc mil joves d'arreu de Catalunya, les Illes i Andorra a l'Aplec de l'Esperit, això va ser possible gràcies al vostre ajut. Si durant l'Any Jubilar dels nostres sants màrtirs Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques, van venir milers de pelegrins a Tarragona, va ser gràcies al vostre ajut. Si vam restaurar la Capella del Santíssim Sagrament de la nostra Catedral, si estem restaurant la mateixa Catedral, si estem construint un orgue nou, si estem muntant un nou Museu Diocesà, això es fa amb el vostre ajut.

Que set mil joves d'arreu del món siguin acollits a Tarragona el proper mes d'agost, de pas cap a acompanyar Benet XVI en la Jornada Mundial de la Joventut, això serà possible gràcies al vostre ajut.

Aquest títol de fill adoptiu consisteix, en realitat, a simbolitzar en una persona els títols de fills predilectes i fills adoptius anònims de Tarragona, que tots us guanyeu i mereixeu (encara que mai no us donin el diploma) treballant dia a dia per la nostra ciutat... i això ho puc dir ara plenament, perquè m'heu fet un de vosaltres.

Com ja sabeu a través dels mitjans de comunicació, ara estem restaurant i rehabilitant el Seminari. Volem que sigui un centre pastoral, cultural i científic de primer ordre. Volem que el nostre Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós sigui un referent mundial pel que fa als estudis sobre el cristianisme primitiu i altres activitats formatives.

Faig un parèntesi i aprofito l'avinentsa per convidar-vos a participar en el Congrés sobre Santa Tecla i el cristianisme primitiu que es farà, si Déu vol, a finals del proper mes d'octubre.

Volem que el Seminari tingui lloc per tornar a ser Seminari, i que algunes delegacions hi trobin acollida per a desenvolupar la seva tasca pastoral.

Volem oferir a la ciutat uns equipaments (biblioteca, sales de conferències, d'exposicions, etc.), oberts a tothom, que puguin contribuir a millorar l'oferta cultural —ja prou important— de Tarragona. Volem que aquest centre esdevingui un espai per al diàleg ecumènic, interreligiós i intercultural, que faci a Tarragona capital europea del diàleg.

Com també sabeu pels mitjans de comunicació social, fa poques setmanes vaig tenir el goig de pelegrinar a Turquia, convidat pel Ministeri de Cultura i Turisme i per l'Ambaixada d'aquell país. Va ser un viatge molt interessant, en el decurs del qual, com a arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, vaig rebre les màximes atencions. Fins i tot us puc dir que vaig ser el primer arquebisbe que va rebre honors militars. Va ser impressionant. Pensava: «Què diria la meua mare si em veiés aquí?» Però no m'ho feien a mi, sinó a l'arquebisbe metropolità de Tarragona i primat.

El viatge, segons es va programar, tenia diverses finalitats: la primera, pelegrinar al bressol de l'Església, perquè el que Terra Santa és a Jesucrist, Turquia ho és a l'Església. Allí, a Tars, va néixer el nostre evangelitzador sant Pau. Allí, a Konya, va néixer la nostra patrona santa Tecla; i dos predecessors meus havien estat patriarques d'Antioquia, i jo vaig tenir l'oportunitat d'estar on ells no havien estat mai, en aquella ciutat on es va encunyar per primer cop el qualificatiu *cristià*.

La segona finalitat era conèixer, de primera mà, la situació dels cristians en aquell país, que malgrat tenir un 99% de població musulmana, acull una munió de cristians que fugen de la persecució desfermada contra ells a l'Iraq, i conversar amb les autoritats eclesiàstiques, ja que vaig tenir ocasió de parlar amb l'arquebisbe d'Istanbul i amb el nunci de la Santa Seu en aquell país.

La tercera va ser establir contactes amb les autoritats civils i religioses turques tot pensant en aquesta mena d'*atri dels gentils* que vol ser «el Seminari. Centre Cultural Tarraconense», un punt de diàleg intercultural i interreligiós. Puc dir, per exemple, que el Ministeri de Cultura y Turisme de Turquia ens ha ofert dues exposicions per a quan funcioni aquest Centre.

Bé, no voldria fer-me pesat, però ja que estem en família m'agradaria as-sabentar-vos d'una petició que em van fer precisament a la ciutat natal de santa Tecla. Com que avui, oficialment, ja hi ha un tarragoní més, ¿per què no pensar a augmentar el nombre de germans? Tarragona està agermanada —perdoneu si me'n deixo alguna— amb l'Alguer, Pompeia, Orleans, Avinyó, Stafford i Klagenfurt, ciutats europees. Per què no augmentar, doncs, la família amb una d'asiàtica i projectar encara més la universalitat de Tarragona?

Durant la meva estada a Iconi, la pàtria de santa Tecla, l'actual ciutat turca de Konya, vaig tenir l'honor de ser rebut pel Sr. Tahir Akyürek, alcalde d'aquella ciutat, el qual em va demanar que transmetés a l'Ajuntament de Tarragona —ja ho vaig fer fa uns dies per carta i ara ho faig de viva veu—, el seu desig d'agermanar les dues ciutats «en honor d'Aia Thekla», com diuen ells.

I acabo amb una notícia: el proper dilluns, dia 11, presentarem a Madrid el DVD que es va filmar durant la nostra estada a Turquia i el projecte «el Seminari. Centre Cultural Tarraconense», en un acte al qual voldria convidar tothom; però, com que això no és possible, ho personalitzo en qui ens representa a tots els tarragonins: el nostre Senyor Alcalde, si li és possible.

Moltes gràcies per tot i podeu comptar amb mi per intentar que la nostra Tarragona, la nostra mare, vagi sempre endavant.

PREGÓ

de Setmana Santa a Tortosa. 12 d'abril de 2011

Agraïments

Agraeixo a l'Agrupació de Confraries de Setmana Santa de Tortosa que m'hagin convidat a proclamar el pregó de Setmana Santa d'aquesta il·lustre ciutat. Segons el nostre diccionari, el pregó «és una crida en veu alta de noves que interessin als habitants d'una població». Espero que les coses que jo he pensat i que ara us diré us puguin interessar. He de parlar de la Setmana Santa, la setmana més important de tot l'any, aquella per la qual molts de vosaltres esteu tot un any treballant perquè sigui reeixida i deixi un impacte en el cap i en el cor de la nostra gent. Treballem perquè s'entengui una mica més el gran misteri d'amor de Déu envers els homes: la passió, mort i resurrecció del seu Fill, nostre Senyor Jesucrist.

Records

Permeteu que faci un breu recorregut pels meus records. Sempre he pogut gaudir intensament de la Setmana Santa. Primer com un nen, adolescent i jove vaig viure la Setmana Santa al meu poble de Guissona, que he comprovat que era molt semblant a la de Tortosa: El Diumenge de Rams, estrenant alguna peça de roba i calçat i anant a missa amb les palmes i els palmons. El Dijous Sant, participant en la celebració vespertina de la Cena del Senyor, i al vespre amb la vetlla al Santíssim al Monument. El via crucis del Divendres Sant, que fèiem de bon matí pels afores del poble, quan els sembrats estaven encara molt verds, i la processó del vespre del Divendres Sant, on alguns xicots valents del poble podien portar el Sant Crist gros.

I el Dissabte de Glòria, en què anàvem a cantar caramelles pels pobles, recollint ous, gallines i conills, i cèntims. La vetlla pasqual tal com la tenim ara la vam estrenar, al començament, molt poquets; després, a poc a poc, més gent. El diumenge de Pasqua era dia gran: després de la missa solemne de les 12 cantàvem a la plaça de davant de l'Església les caramelles i abans i després de missa passant pel poble, recollint també els presents i oferint flors a les dones i caliquenyos als homes.

Recordo el silenci d'aquells dies, les matraques i les panades d'espínacs, panses i pinyons. I finalment les mones, que a casa meva, amb tants germans, omplien la taula gran del menjador.

Després vaig poder viure la Setmana Santa a Roma durant onze anys. La meva arribada va ser el 13 d'octubre de 1962, just dos dies després d'iniciar-se el concili Vaticà II. Anys de canvis litúrgics, viscuts amb intensitat en aquella Roma dels anys 60, una ciutat que es va engrandir i transformar. Quan hi vaig arribar es podia entrar tranquil·lament a Sant Pere i accedir sense fer cues als museus vaticans.

Després, ja com a prevere, vaig viure a Pamplona: una participació més activa com a prevere.

I ara, com a arquebisbe de Tarragona, em toca presidir i viure amb intensitat la Setmana Santa. Hauria de tenir dies de quaranta-vuit hores per a poder atendre les peticions que em fan des de les diverses ciutats, viles i pobles de l'arxidiòcesi de participar en els seus actes, especialment els via crucis i les processons, i tantes altres venerables tradicions. Llàstima que no pugui arribar a tot.

Al llarg d'aquests gairebé set anys com a arquebisbe he tingut la sort de contemplar i participar en diverses manifestacions de fe i de pietat que, en moltes localitats de l'arxidiòcesi, donen realç a la Setmana Santa. Em commou sempre la força i el sentiment amb què es representen, així com l'atenció i el silenci amb què se segueixen.

Els records de la Setmana Santa els he trobat també llegint coses dels dos últims pontífexs romans. L'actual papa Benet XVI recorda quan era escolà com el seu germà —encara que diu que «no podia comparar-me amb ell en obstinació i capacitat»— a la localitat de Traunstein. Evoca la bellesa de la litúrgia de la Setmana Santa, que va quedar impresa en la seva memòria: les cortines negres que cobrien les finestres de l'església i que proporcionaven una foscor plena de misteri, i com el rector, arribat el dia de Pasqua, «obria de cop i volta les finestres i entrava una llum radiant, al mateix temps que es cantava un verset que anunciava: “Crist ha ressuscitat!”».

També Joan Pau II, que aviat serà proclamat beat, va evocar l'experiència de les primeres setmanes santes de la seva vida quan en va fer memòria durant el recés espiritual que va predicar al Vaticà a Pau VI i a la cúria. Karol Wojtyła va explicar que els alumnes del Seminari anaven a la Catedral de Wawel (Cracòvia). Recorda que en una funció litúrgica s'anaven apagant els ciris a mesura que es cantaven els salms fins arribar al «Christus factus est pro nobis obœdiens usque ad mortem» 'Crist s'ha fet obedient per nosaltres fins a la mort'. En acabar, tothom sortia enmig d'un gran silenci. «Un silenci» —diu— «que ens introdueix en el misteri de la Redempció i que sobrepassa infinitament els pensaments i els camins de l'home.»

M'he estès en l'evocació dels records de Setmana Santa per a proposar-vos que també vosaltres mireu què queda en el vostre interior d'aquells dies en què potser vau tenir experiències similars, quan anàveu a l'església en aquestes dates tan especials de la mà dels vostres pares.

Per descomptat que el que m'interessa no és provocar la nostàlgia, ni tan sols que ens quedem amb l'aspecte estètic d'una litúrgia feta de salms i de ciris, de silencis i de llums. El veritablement important és retrobar-nos, o trobar-nos per primera vegada si és el cas, amb el sentit profund de la Pasqua. És la commemoració de la Redempció per Crist a través de l'amor que és més fort que la mort. És el redescobriments de l'alegria potser perduda enmig d'un bosc de problemes reals o imaginaris.

El que desitjo és que amb les meves paraules, amb el meu pregó, aquests dies ens preparem per a trobar-nos amb un silenci en el qual sigui possible escoltar la veu de Déu, una llum que dissipï les tenebres de la nostra ànima, sempre necessitada de conversions successives. En aquest context, també podrem anunciar-nos els uns als altres: «Crist ha ressuscitat!»

Estimar i viure la nostra fe

Hem d'estimar molt aquestes manifestacions de la nostra fe que es viuen tan intensament durant la Setmana Santa. Són expressions i vivències del fet central del cristianisme, que és la passió, mort i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist. Mitjançant el seu lliurament hem estat salvats, i tenim

l'esperança que en ell, per ell i amb ell arribarem al sojorn definitiu, el cel, si som fidels a la seva doctrina.

La fe viva en aquestes veritats ha anat més enllà de la solemnitat de les funcions litúrgiques i ha produït una riquíssima cultura religiosa, feta de manifestacions molt populars que hem viscut. Són tradicions nascudes de les nostres arrels cristianes que, amb el pas dels segles, han anat configurant el tarannà comú del nostre poble.

Seria una llàstima si aquesta herència rebuda de les generacions passades quedés reduïda a un seguit d'actes socials, representacions i desfilades, sense altre significat per a nosaltres, homes i dones del segle XXI, que el tribut a la història en la repetició d'uns ritus col·lectius. No, la nostra identitat no pot aigualir-se, no pot anar perdent, a poc a poc, els valors autèntics que l'han configurada. Per aquest camí, més tard o més aviat ella mateixa s'esvaniria.

Tots aquests costums de les nostres terres ens ajuden cada any a viure amb plenitud la Setmana Santa. Estimem-los, doncs; visquem-los amb el sentit religiós que tenen. Aprofitem-los per a introduir-nos, d'alguna manera, en la intimitat de Jesús quan és aclamat com a salvador, quan ens deixa els dons preciosos del sacerdoci i de l'eucaristia, quan lliura la seva vida innocent per cada home i per cada dona a la creu, i quan ressuscita gloriós per la nostra salvació. Val la pena que prenguem consciència del sentit cristià de cada celebració popular. No defugim —tot al contrari, traguem-ne profit— la seva capacitat evangelitzadora.

Fem un recorregut pels dies principals de la Setmana Santa i el seu significat.

El Diumenge de Rams

El dia de Rams obre la porta de la Setmana Santa. En aquest dia commemorem l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem. Per això beneirem els rams i l'acompanyarem en processó, i tot seguit escoltarem la Passió de Nostre Senyor, que ens disposarà a revivre els esdeveniments d'aquests dies sants.

Els evangelistes, en narrar la vida de Jesús, sembla que facin la crònica d'un viatjant. Jesús no estava gaire temps en un mateix lloc, com si es donés pressa per anunciar el seu missatge diví a tots els pobles de Palestina. Se'l veu caminant d'una banda a una altra: va a Canà de Galilea, a Cafarnaüm i altres poblacions del llac, visita amb certa freqüència una família amiga de Betània, torna a Natzaret, travessa de Galilea a Judea detenint-se en un pou de Samaria..., fins i tot ressuscitat fa camí cap a Emmaús.

El Diumenge de Rams celebrem un dels seus recorreguts, el més impressionant: quan va a Jerusalem, com altres vegades en la Pasqua jueva, però

en aquesta ocasió per a morir en aquesta ciutat complint així el designi salvador del Pare etern.

Jerusalem era una gran ciutat de l'imperi romà. Els historiadors dedueixen que podia tenir uns 100.000 habitants, encara que amb l'arribada de pelegrins per la Pasqua podia arribar als 300.000. Els seus palaus majestuosos s'alçaven sobre el turó, però per damunt de tot, el gran temple projectat per Herodes el Gran, que en aquell temps estava en obres, encara que molt avançades.

Fixem-nos en l'escena d'aquesta última entrada de Jesús a la ciutat que tant estimava, sobre la qual havia plorat pensant en el seu futur. Benet XVI ens diu: «No arriba en una sumptuosa carrossa, ni a cavall, com els grans del món, sinó en un ase prestat.» Un ase, la humil cavalcadura dels pagesos, però era la manera com compliria la vella profecia de Zacaries: «Alegra't, ciutat de Sió [...]. Mira el teu rei que ve [...], muntat en un ase, en un pollí, un fill de somera» (Za 9,9).

El regne de Crist —diu també Zacaries— és de pau que «s'estén de mar a mar». És una manera de dir que és un regnat universal, però a nosaltres, veïns de la Mediterrània, ens pot servir durant aquests dies per demanar al Senyor per la pau dels països que banya aquest mar, tan alterats en els últims temps per circumstàncies bèl·liques.

Són dies de pregària i d'alegria. Fixem-nos amb quina alegria recorda l'Església el Salm 24,7: «Portals, alceu les llindes; engrandi-vos, portalades eternes, que ha d'entrar el rei de la glòria!» I el poble, com fent-se ressò d'aquesta crida a l'alegria exclama, amb lletra del salm 122 (121),1: «Quina alegria quan em van dir: "Anem a la casa del Senyor!"»

Podria objectar-se: a què ve celebrar amb tanta alegria l'entrada de Jesús a Jerusalem, com si no sabéssim què va passar a continuació? És cert, ho sabem: va ser crucificat i va patir fins a la mort, però la història no acaba aquí: al tercer dia va ressuscitar i, gràcies al seu lliurament, tots vam ser redimits. L'amor va vèncer la mort. Per això el diumenge de Rams és un dia de gran alegria que tots hem viscut des de petits quan, acompanyats pels nostres pares, portàvem també palmes a la mà, com si volguéssim unir-nos a aquella primera processó.

Ens diu l'evangeli que els deixebles van arribar al poble de Betfagé, que deuria ser un raval de Jerusalem, i allí van agafar prestat un pollí als lloms del qual Jesús va entrar a la Ciutat Santa, i en veure-la va arrencar a plorar. Betfagé significa 'casa de les figues', expressió que ens recorda aquell episodi en què Jesús, en un dels seus recorreguts, va a la recerca de fruit a una figuera i només hi troba fulles.

Les palmes abundaven en aquell trajecte entre Betània, la ciutat de Llätzer, i Jerusalem, últim camí que va fer Jesús a través de Palestina, i

també els rams d'olivera, ja que abans d'arribar a la Ciutat Santa, el camí travessava l'anomenat Hort de les Oliveres des del qual podia observar-se aquella població que en un altre moment va provocar les llàgrimes de Crist. Ho he pogut comprovar en el meu pelegrinatge que vaig tenir la sort de fer a Terra Santa amb molts fidels de l'arxidiòcesi de Tarragona.

En aquell últim camí de Jesús a través de Palestina, les palmes i rams d'olivera eren agitats enmig de cants de goig per una gentada, entre la qual hi havia molts nens que sortien a trobar els grups de pelegrins que arribaven al Temple amb motiu de la Pasqua. I entre els pelegrins van reconèixer Jesús, que cavalcava un ase, i van llançar als peus de l'animal els seus mantells perquè els trepitgés en senyal d'homenatge i cantant «Hosanna al Fill de David, el Rei d'Israel.»

He sentit parlar de la Processó de la Passió que se celebra a Tortosa, coneguda més popularment com la Processó del Diumenge de Rams, per la data en què surt. És sens dubte l'acte més multitudinari i espectacular dels que conformen la Setmana Santa a la capital del Baix Ebre. És tota singular, aquesta processó —la primera que es fa a Catalunya— que representa la Passió i mort de Crist de manera completa en una data inusual, el Diumenge de Rams. Està organitzada per la Germandat de Confraries de Setmana Santa.

Pel que he pogut esbrinar, voldria recordar en aquests moments les vostres confraries, aquelles que desfilen a la processió de la Passió. Són el Gremi de Pagesos de Sant Antoni Abat, la més antiga, ja que es troba documentada com a mínim des de l'any 1363. El pas del Misteri de l'Hort està adornat amb la seva branca d'olivera, de manera que la imatge de Jesús resti sota la seva ombra. La Germandat de Natzarens de la Mare de Déu del Roser, situada a l'església del barri de Ferreries. La Confraria de la Puríssima Sang, de tanta tradició a tot Catalunya i després de la dels Pagesos sembla que és la més antiga, ja que es remunta al segle XVI. La Germandat de Natzarens de la Passió, amb l'apel·latiu d'Antics Alumnes dels Germans de les Escoles Cristianes. La Confraria de Maria Immaculada, amb el misteri que representa el passatge en què Jesucrist, ja crucificat, li diu a Joan en referir-se a Maria: «Vet aquí la teva mare» (*Ecce mater tua*). La Confraria del Sant Crist de la Puríssima, que es va constituir l'any 1941 a fi de portar i custodiar la imatge del Crist exposat a l'església del Reial Monestir de la Puríssima Concepció Victòria. La Germandat de Natzarens de les Cinc Nafres, que amb tots els seus entrebancs, continua ara desfilant pels carrers tortosins. La Venerable Congregació de la Mare de Déu dels Dolors, que ha tingut durant anys un gran protagonisme en l'organització de la processó de la Passió del Diumenge de Rams. L'any 1999, va desfilat per primer cop la Confraria del Sagrat Cor de Jesús, que havia nascut com a associació l'any anterior. Entre els seus objectius i esforços hi ha el de recuperar com a

propi el misteri del Despullament. Germandats d'altres viles com Alcanyís i Morella participen també des de fa anys en aquesta espectacular processó del Diumenge de Rams. Per a Tortosa és un dia particular.

Penso que aquest és el moment per agrair el paper que l'Agrupació de Confraries de Setmana Santa té en el manteniment de la rica tradició cristiana de les nostres terres, i la necessitat de treballar ben unides les diverses confraries, cadascuna d'elles amb les seves riques tradicions i els sempre nous projectes per a enriquir els passos i complir també els deures de formació, de pietat i d'assistència als més necessitats, ja que aquestes són les finalitats per les quals van néixer la majoria de les confraries.

També m'he assabentat que en aquests dies l'Agrupació de Confraries de Setmana Santa estrena un Centre d'Interpretació de la Setmana Santa on s'exposaran els «passos». Us animo perquè la interpretació dels monuments artístics que són els «Passos de Setmana Santa» ajudi els tortosins a actualitzar amb fidelitat el missatge històric del Fill de Déu que a la creu ens va donar prova del seu amor fins a l'extrem.

Enmig del goig i l'alegria, el Diumenge de Rams ens fa pensar. Més d'una vegada us haureu preguntat —també jo ho faig—, com va poder ser que aquells mateixos que un diumenge van aclamar Jesús quan entrava a Jerusalem a llocs d'un pollí, pocs dies després, el divendres, demanessin a crits a Pilat que el crucifiqués. Si l'estimaven un dia, com podien ser els seus enemics poca estona més tard?

¿Què va passar en aquelles hores perquè canviessin d'opinió en cosa tan important com la vida d'un home? Una possible explicació la trobem quan mirem la nostra pròpia existència i veiem que, potser no d'una manera tan exagerada com els conciutadans de Jesús, també nosaltres sembla que uns dies diem que sí a Jesús i uns altres l'ignorem. Els habitants de Jerusalem no eren tan diferents de nosaltres.

El Dijous Sant

«Sento a l'ànima una tristor de mort. Quedeu-vos aquí i vetlleu amb mi.» Jesús adreça aquestes paraules als seus tres deixebles més íntims, Pere, Jaume i Joan. No és pas la por a la mort, tràgica i imminent, la causa d'aquesta amargura intensa; és el pes dels nostres pecats, dels de tots els homes i dones, que ell va carregar sobre les seves espatlles com si fossin seus, per deslliurar-nos-en i atansar-nos el perdó.

Això passava el Dijous Sant, el dia abans de la seva mort en creu. A l'hort de Getsemaní començava per a Jesús una nit d'agonia i oració. Tot just acabava de celebrar l'últim sopar amb els seus Apòstols. Havia estat un sopar entranyable, durant el qual els havia parlat amb confiança i tendresa, i amb gestos ben eloqüents els havia manifestat el seu amor. En aquell àpat

de comiat Jesús havia instituït l'eucaristia i el sacerdoci. Des d'aquell vespre, sempre que un sacerdot renova, en la persona del Crist, el sacrifici de la missa, el pa i el vi esdevenen el Cos i la Sang de Jesucrist mort i ressuscitat. L'eucaristia transcendeix la història i perpetua l'acció redemptora de Jesús fins a la fi dels temps.

El Dijous Sant és un dia d'alegria i de dolor alhora. Ens dol el record de les injúries que Jesús va patir: els insults i les escopinades, la coronació d'espines, la flagel·lació brutal, el judici falsari i la injusta condemna a mort en creu. Però, juntament amb la compassió, al cor del creient neix un profund sentiment de gratitud envers el Crist, perquè el seu lliurament ens ha portat la salvació i la pau.

Com podem correspondre al que Jesús ha fet per nosaltres? D'entrada, hauríem de fer cas d'això que ell ens demana: «Vetlleu amb mi.» La tradició litúrgica atén aquest desig de Jesús, i el Dijous Sant la missa de la Cena del Senyor acaba amb el trasllat solemne de l'eucaristia a un lloc destacat del temple, el Monument, on els fidels podem adorar el Santíssim Sagrament fins a l'ofici de Passió, el Divendres.

Algú es podria preguntar: aquest acompanyar Jesús no serà una simple ficció? De què li poden servir a ell les nostres manifestacions de consol per uns esdeveniments de fa vint segles? La resposta de la fe és clara: Sí, les nostres pregàries d'ara són un veritable consol per al Senyor. L'evangeli de Lluc narra que, aquella nit trista a l'hort de Getsemaní, Jesús va ser confortat per un àngel del cel. Quines paraules podia proferir un àngel, que alleugessin el Fill de Déu en la seva Passió? Podem pensar que li va mostrar l'eficàcia del seu sacrifici en les vides de tots aquells que al llarg dels temps s'acollirien a la seva salvació; podem pensar que l'àngel va confortar el Fill de Déu mostrant-li les nostres bones obres i els bons desigs, fent-li presents les nostres proves d'afecte en aquells moments d'afflicció.

Divendres Sant. El misteri del mal

I arribem al divendres que en diem sant. Aquell dia commemorem la passió i mort de nostre Senyor Jesucrist. Es fan els via crucis; surten les processons per tots els nostres pobles. És un dia en què adorem la creu redemptora i pensem també en el misteri del mal.

M'han dit que del proper 25 d'abril a l'1 de maig teniu a la diòcesi la vinguda de la creu de les Jornades Mundials de la Joventut. Us puc assegurar, per l'experiència que hem tingut a la nostra arxidiòcesi de Tarragona, que la creu té una gran capacitat de convocatòria: em dirigeixo sobretot als joves per a dir-los que no desaprofitin l'ocasió d'atansar-se a aquesta creu, que milions de joves de tot el món han besat i els ha ajudat a entendre l'amor que Jesús ens té donant per nosaltres la vida a la creu.

És una realitat evident que en el món hi ha mal: no només mal físic, sinó sobretot mal moral. Hi ha persones que, en la seva actuació voluntària i lliure, perjudiquen injustament els altres. A més, constatem dins nostre que, juntament amb l'anhel profund de fer el bé, a vegades experimentem una forta resistència a fer-lo, i ens deixem portar per l'egoisme, per la mandra, per la prepotència o per altres males inclinacions. Tots, en alguns moments, podem sentir-nos identificats amb les paraules de sant Pau: «No faig el bé que voldria, sinó el mal que no voldria» (Rm 7,19).

Els pensadors de tots els temps han intentat donar raó de la presència del mal en la història, però l'única explicació convincent és la que ens proporciona la Revelació divina. El llibre del Gènesi, el primer llibre de la Bíblia, dóna resposta a les grans preguntes sobre la naturalesa de l'home. La Sagrada Escripura mostra que l'home i la dona van ser creats amb santedat i justícia, i que gaudien de l'amistat íntima de Déu. En el projecte de Déu l'home i la dona no havien de sofrir ni de morir. El text sagrat explica que el primer home i la primera dona, temptats pel diable, van deixar apagar en el seu cor la confiança envers el seu Creador i van voler viure al marge d'ell. Van desobeir-lo per la supèrbia de voler fer-se «com déus» (Gn 3,5).

Rebutjant voluntàriament la subjecció natural a Déu, van perdre immediatament, per a ells i per a tots els seus descendents, la gràcia original de la santedat i de la justícia. Des d'aleshores, tots els homes naixem en estat de privació de l'amistat amb Déu. És el que s'anomena «pecat original», un misteri que no podem comprendre plenament. Com a conseqüència del pecat original la naturalesa humana ha quedat ferida en les seves forces naturals, sotmesa a la ignorància, al sofriment, al poder de la mort, i inclinada al pecat.

Però Déu no va abandonar la seva criatura al poder d'una mort definitiva, sinó que va prometre i va dur a terme la redempció del gènere humà. Per guarir la humanitat de les conseqüències d'aquell pecat i de tots els que posteriorment han inundat el món, el Fill de Déu es va fer home, va morir a la creu i va ressuscitar.

El sagrament del baptisme, que és unió amb la mort i resurrecció de Jesucrist, vessa en nosaltres els fruits de la redempció, i ens fa novament capaços de l'amistat amb Déu, de manera que amb raó podem anomenar pare a Déu i mantenir l'esperança de la vida eterna.

Aquestes realitats estan carregades de conseqüències pràctiques per a la nostra vida perquè ens adverteixen que l'existència cristiana consisteix en una lluita alegre i confiada a favor del bé, amb l'ajuda de la gràcia de Crist, per tal de contrarestar la inclinació al mal que experimenta la nostra naturalesa i unir-nos més i més a la santedat de Déu.

Però avui molta gent es pregunta, davant tantes injustícies, i també davant els cataclismes que hem vist al Japó i a altres llocs: on és Déu? Com és que Déu permet el mal? Per què el dolor o la mort de l'innocent, de tants innocents?

Hem de dir, en primer lloc, que Déu té cura de les seves criatures i vetlla especialment per cada dona i cada home, disposant les coses perquè cadascú pugui assolir la felicitat eterna. Jesús mateix, al sermó de la muntanya, va fer una crida commovedora a la confiança en la Providència amorosa de Déu: «No us preocupeu, pensant què menjareu, o què beureu, o com us vestireu. [...] El vostre Pare celestial ja sap prou que en teniu necessitat» (Mt 6,31-32).

L'interrogant sobre el misteri del mal no té pas una resposta fàcil. Per a alguns esdevé pedra d'entrebanco; només hi veuen dues opcions possibles: o bé no hi ha Déu i el món és desesperadament absurd, o bé Déu no ens estima i ens ha abandonat a un destí llastimós.

Aquest raonament és fruit d'una actitud orgullosa que no accepta la nostra condició de criatures. És cert que resulta molt difícil aprofundir, només amb la llum del nostre enteniment, en l'enigma del dolor. Però, qui som nosaltres per pretendre «donar lliçons» a Déu sobre com hauria d'haver fet el món?

La realitat és que no hi ha en la filosofia respostes convincents al problema del dolor. Tan sols s'hi pot donar resposta des del conjunt de la fe cristiana, des de la revelació: aleshores sí que podem albirar-ne el sentit. La criatura només pot trobar la felicitat completa en la perfecció infinita del Creador. Déu no és de cap manera, ni directament ni indirectament, la causa del mal. Déu no vol el mal, no pot voler-lo, seria contrari a la seva naturalesa. Ell només vol per a nosaltres la felicitat.

Així, doncs, l'única argumentació raonable que podem fer és la següent: «Déu m'estima, ho sap tot i és totpoderós. Per tant, si ell permet aquesta circumstància dolorosa per a mi o per als qui estimo, és perquè sortirà d'aquí un bé més gran.» Sant Pau ho explica succintament: «Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen» (Rm 8,28).

I l'encarnació del Fill de Déu ens aporta nova llum: Jesús va morir a la creu i va ressuscitar per vèncer l'arrel de tots els mals, que és el pecat. Els qui han seguit l'exemple de Jesucrist, els sants, han procurat alleujar els sofriments dels qui tenien al costat mitjançant el seu treball, el servei, la comprensió, la caritat. I quan eren ells els qui patien, han aprofitat el seu dolor per servir els altres, unint-se amb alegria als patiments de Jesús redemptor. Només des de la creu redemptora podem entendre el problema del mal.

Diumenge de Pasqua

El diumenge de la Pasqua de Resurrecció és el diumenge per antonomàsia, i per als cristians el dia més important de l'any. La gran notícia de la Pasqua ha envaït la història. Ja en el segle II sant Ignasi d'Antioquia escrivia: «No escolteu aquells que us parlin d'altra cosa que no sigui Jesucrist, de la descendència de David, nascut de Maria, que ha nascut *vertaderament*, que ha menjat, que ha begut, que ha sofert *vertaderament* sota Ponç Pilat, que ha estat crucificat *vertaderament* [...], que ha ressuscitat també *vertaderament* d'entre els morts» (*Ad Trall.*, 9, 1).

Bona Pasqua! Bona Pasqua vol dir: deixar-se submergir, sota l'acció de l'Esperit, en la fe i en la història de la resurrecció de Jesús. «Si amb els llavis confesses que Jesús és el Senyor i creus en el teu cor que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, seràs salvat.» (Rm 10,9). D'aleshores ençà, la victòria de Crist sobre la mort és definitiva, i aquesta victòria ens pertany. Forma part del do de Déu als homes. Només cal adherir-s'hi a través de la unió amb ell. Aquesta és la victòria que l'Església ofereix al món. Diríem que aquesta Església de Crist és feta essencialment per això: per anunciar la resurrecció del Senyor. Anunciar-la i fer partícip, a qui ho vulgui, d'aquesta victòria que comença en el cor de l'home, que asserena totes les perspectives, que retorna el dret d'esperar i de somriure sempre. Davant l'espectacle de la misèria humana, davant l'incansable retorn del mal, el dolor i la injustícia que omple la vida dels homes, només hi ha una sortida possible: la que ha encetat Jesús amb el misteri de la seva mort i de la seva resurrecció.

El que va succeir la matinada de Pasqua és un fet històric. Jesús torna a la vida pel seu poder mateix. Posteriorment, la seva identitat és comprovada per Pere, pels Dotze, per Maria Magdalena, per més de cinc-cents testimonis, per Jaume, pels Apòstols en pes, i sant Pau confirma que «com a un que neix fora de temps, se'm va aparèixer també a mi» (1Co 15,8). Però la resurrecció de Jesús no és simplement un retorn a la vida anterior; és un Crist amb plenitud de vida humana, immortal, alliberat de les limitacions d'espai i de temps, un Crist gloriós, i com a tal, objecte de la nostra fe.

Aquest fet ha posseït l'Església des del seus inicis, ha alimentat la reflexió i l'empenta apostòlica, ha constituït la pedra angular cimentada per tota la tradició patristica, ha estat el pal major de la nau eclesial, la punta de llança que ha obert, pels camins de la llibertat, l'anunci definitiu de l'amor de Déu; ha provocat un mar de generositats.

Els evangelis coincideixen a dir que Jesús va ressuscitar «passat el dissabte, quan clarejava el primer dia de la setmana». Per això, a la cultura llatina cristiana anomenem aquest dia *dia del Senyor*. Jesús ressuscitat es va presentar, primer de tot, a aquell grup de dones que, més valentes i fortes que els homes, no l'havien abandonat en el moment tràgic de la seva Passió.

L'Esclritura no en fa menció, però la pietat cristiana sempre ha cregut que la primera aparició de Jesús ressuscitat va ser a la seva mare. És una exigència de la tendresa de Crist. Quin misteri d'amor en aquest encontre! Quina manera, per a cadascun de nosaltres, d'adherir-nos al misteri del seu triomf! Aquesta nostra cultura moderna, sovint enverinada pels mites que l'home s'ha creat, necessita, com el pa que menja, el realisme de la resurrecció.

La resurrecció continua esbalaint els no creients. No poden acceptar —perquè ho consideren absurd— que un mort torni a la vida. D'antuvi tampoc els deixebles de Jesús s'ho acabaven de creure. El Mestre els havia previngut en diverses ocasions, però aquell dia, confusos encara pel daltabaix enorme produït per la crucifixió del Senyor, s'entén que no donessin crèdit a la notícia desconcertant que les dones els portaven. Finalment, cap al tard, Jesús es va presentar allà on estaven reunits. Els deixebles es van alegrar molt de veure'l present entre ells, passava per les parets però no era un fantasma, els va demanar menjar perquè ho veiessin; Tomàs li va ficar el dit a les ferides dels claus i la mà al forat de la llançada; era ell, gloriós, i van comprendre que el fet que Jesús hagués ressuscitat era senyal segur de la seva divinitat i de la veracitat de tot el seu ensenyament.

Des d'aquell moment, aquest serà l'anunci que els Apòstols escamparan per tot el món habitat, sense fer cap mena de discriminació de llengua, de raça o de condició social. Un impuls interior que ni podien ni volien apaivagar els empenyia a proclamar pertot arreu que Jesús ha ressuscitat! «Nosaltres no podem deixar d'anunciar el que hem vist i sentit», van respondre Pere i Joan a les autoritats jueves quan intentaven forçar-los a deixar de predicar.

Seguint la indicació precisa de Jesús durant el darrer sopar, els Apòstols van començar de seguida, moguts per l'Esperit Sant, a celebrar la *fracció del pa*. Des d'aleshores, l'Església no ha deixat mai de celebrar l'eucaristia cada diumenge.

A vegades alguns cristians es pregunten: Per què el diumenge i no un altre dia? En la festa del diumenge de Pasqua tenim la resposta: Perquè el diumenge és el dia que Jesús va ressuscitar i, tal com ho aclamem al bell mig de la pregària eucarística, quan celebrem l'eucaristia anunciem la seva mort i proclamem la seva resurrecció, fins que torni a la fi dels temps. Per aquest motiu, el Catecisme afirma que la participació en la celebració comuna de l'eucaristia dominical és un testimoniatge de pertinença i de fidelitat al Crist i a la seva Església que fonamenta i confirma tota la pràctica de la vida cristiana.

Molt han insistit últimament el Sant Pare i també a nosaltres, els bisbes, perquè tots els fidels ens comprometem —si no estem impossibilitats— a

participar cada diumenge en l'eucaristia. Si ho fem així comprovarem, sens dubte, que ens sentirem més units entre nosaltres i que voldrem millorar com a persones, amb un millorament que es vessarà en una preocupació real pels altres, especialment pels més necessitats.

La resurrecció de Crist era necessària perquè es completés l'obra de la Redempció. Amb la seva resurrecció ens ha retornat els béns perduts pel pecat i ens ha obert les portes de la vida eterna (cf. Rm 6,22).

L'anunci de la resurrecció de Crist omple la història. L'Església diu amb ell tot el que ha de dir, substancialment. La resta deriva d'aquell doll infinit de l'Amor de Jesús mort i ressuscitat. L'Església va pel món, i hi anirà sempre, oferint a qui ho vulgui els fruits de la Redempció culminada amb la resurrecció del Senyor. A qui ho vulgui, oferirà la força dels sagraments, que són la «mà llarga» de Crist triomfant. Per a qui ho vulgui, celebrarà l'eucaristia, que fa present el mateix Crist gloriós en el misteri de la transsubstanciació. L'autoestima de l'home puja a nivells divins perquè en la llibertat de cadascú hi ha la possibilitat d'esdevenir fills de Déu.

Els cristians aniran pel món dient que l'Amor és possible, que la llibertat ha estat recuperada, que el Bé és una Persona, que cada home i cada dona està cridat a ser testimoni d'aquesta resurrecció, malgrat les misèries personals que acompanyen la nostra vida de creients. Cada fidel, en el seu lloc, allà on rau la seva vocació humana, a la llar, al treball, en la vida pública, dirà amb la seva rectitud, la seva honestedat, la seva esperança i el seu amor que Crist omple la història amb la seva presència.

L'evangeli fa notar que els deixebles, «en veure'l, el van adorar» (Mt 28,17). El pal de paller de la fe és la divinitat de Jesucrist ressuscitat. La nostra cultura moderna ha donat voltes al pensament de Jesús amb la pretensió de desmitificar-lo. L'ha volgut reduir a un personatge important de la història, però sense més. Un nou arrianisme està desconjuntant l'harmonia de la fe i disconnecta les bases morals de la vivència cristiana. Però, per a qui ho vulgui, la resurrecció de Crist té una embranzida eterna.

Com el cicle de les collites, com el de les estacions de l'any, els cicles litúrgics ens porten anualment la consideració dels grans misteris de la nostra fe. La Pasqua és la revelació del misteri de l'amor. Crist, nascut a Betlem, martiritzat a Jerusalem, ressuscita com a primícia de tots nosaltres. Amb la seva redempció ens ha obert les portes de la vida eterna en Déu.

A Catalunya, com si no en tinguéssim prou amb celebrar el diumenge pasqual, tenim festiu també el dilluns, en el qual s'ha imposat el bonic costum de fer una sortida per anar a menjar la «mona», aquest pastís generalment adornat amb ous de xocolata, o amb figures de tot tipus que els padrins regalen als seus fillols per Pasqua i que té per tant un notable simbolisme cristià. Els nens esperen aquest obsequi amb deler. Sent, a més,

un dolç que cal compartir, ens remet també a la importància de la família i els amics en la vida de cada persona.

La Passió de Crist és una història que acaba bé. Acaba amb un esclat d'alegria que ha de durar-nos tot l'any, no per efecte de la inèrcia, sinó perquè cada diumenge és per als cristians un record viu de la Pasqua del Senyor. I cada dia és una ocasió de donar gràcies a Déu per haver plantat la seva tenda entre nosaltres. El desig de l'apòstol Pere a la muntanya de la Transfiguració s'ha fet realitat: Crist s'ha quedat entre nosaltres a la tenda del sagrari i en la vida ordinària de cada persona que el busca sincerament. Per als cristians cada dia és Pasqua, perquè el Senyor no deixa de passar per les nostres vides i habitar en el nostre cor quan l'estimem.

Aquesta alegria pasqual, el goig immens de tenir la nostra fe cristiana, no ens ha de fer orgullosos o que ens porti a mirar despectivament els qui no tenen aquesta sort. Els cristians hem d'estar amb les altres confessions, especialment en les actuals circumstàncies, en què tenim molts emigrants d'altres religions, especialment musulmans. Us convido al respecte mutu i al testimoniatge joiós de la nostra fe cristiana, seguint també el que us hem escrit els bisbes amb seu a Catalunya en l'últim document «Al servei del nostre poble».

Us recomano que visquem santament aquestes jornades santes. Són dies també de descans, però no perdem de vista que meditar la Passió de Jesús, participar en els oficis del trídium pasqual, prendre part en les processons, ens ajudarà a conèixer Jesús més de prop i fer-lo present en la nostra vida, perquè molts arribin a conèixer també aquell que va morir per tots i va ressuscitar, i que viu per sempre. Finalment, dono una vegada més l'enhorabona i l'agraïment als qui feu possibles aquestes manifestacions de pietat. La meva benedicció per a tots.

ESCRIT

per a la memòria de Càritas Diocesana de l'any 2010

CÀRITAS, UN ANY MÉS, GRÀCIES!

Benvolguts lectors,

Un any més, em toca obrir des d'aquestes pàgines la nova edició, la 2010, de la Memòria anual de Càritas Diocesana de Tarragona. Sens dubte serà la memòria d'un any difícil, com ho va ser l'any 2010 i com segurament ho serà també el 2011. A ningú no se li escapa que la situació social i econòmica del nostre país està travessant uns moments molt complicats: amb un atur que no para de créixer, un dèficit públic en augment, les dificultats que estan patint les empreses, sobretot les petites i els autònoms... Sembla que és molt difícil transmetre un missatge d'esperança que, per altra

banda, no podem deixar de donar. La crisi econòmica no pot derivar, per a nosaltres, en una crisi de fe ni de la solidaritat. Precisament això últim —solidaritat— és el que amara aquestes pàgines que teniu a les mans.

Si ho recordeu, el profeta Elies va fugir cap a Sarepta de Sidó (1Re 17,7-16) i, en arribar-hi, va demanar a una viuda que li portés aigua i una mica de pa. Això va succeir enmig d'una terrible sequera que va provocar una gran fam en tots aquells territoris. Aquella pobra viuda va dir a Elies que només tenia un grapat de farina i una mica d'oli. Precisament recollia branquillons per a fer una mica de foc per a coure aquella mica de farina de la qual menjarien ella i el seu fill. Això havia de ser el seu últim àpat abans de morir de fam, perquè no tenien —ni hi havia— res més. Elies, en un gest que ningú no pot entendre si no és comprenent que és un signe del Senyor, demana a aquella viuda que li faci el pa a ell i l'hi porti per a menjar, i que després ja menjaran ella i el seu fill. Aquella dona va comprendre que Elies era un enviat del Senyor i va fer tal com li ho havia manat. Ja sabeu com va acabar la història: ni la farina no es va acabar ni la gerra d'oli no es va buidar.

Us explico això per a traslladar-ho als nostres dies, enmig de la nostra crisi: donant, es rep; perdent, es guanya; morint, s'arriba a la vida. Aquesta és la gran paradoxa de la nostra fe! No per ser més generosos ens veurem mancats del necessari. El que sí que és absolutament necessari és que siguem generosos, això no és optatiu, és quelcom obligatori si realment hem conegut l'amor de Déu i sabem que tots els altres són germans.

Durant el viatge que vaig fer a Turquia el passat mes de febrer, vaig tenir l'oportunitat de celebrar l'eucaristia amb diverses comunitats cristianes, totes molt petites, perquè els cristians són una minoria en aquell país majoritàriament musulmà. Doncs cada comunitat tenia una Càritas, i després de l'eucaristia es repartia menjar i roba a altres que encara eren més pobres i que ja esperaven a la porta, als quals atenien sense preguntar la procedència ni la religió. Quina generositat enmig de tanta pobresa! Tot un estímul que ens ha d'ajudar a replantejar la nostra actitud de cara als menys afavorits, que avui són ells, però demà podem ser nosaltres.

Que nosaltres siguem també generosos. Obrim els ulls per a detectar els casos de pobresa, a vegades vergonyant: tothom necessita algú que els porti un somriure, un ajut material i una Bona Notícia.

Dono el meu agraïment més sincer a tots els qui treballeu a Càritas, contractats i voluntaris, i a totes les persones generoses que ajuden perquè Càritas pugui ser aquesta cara amable de l'Església. Estic segur que tothom qui truqui a la porta de l'Església rebrà, com a mínim, el nostre escalf humà, la nostra acollida fraternal i, en la mesura de les nostres possibilitats, l'ajut que necessiti.

Que Déu us ho pagui. Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, abril de 2011

ALS QUATRE VENTS

340. JOAN PAU II, GEGANT DE LA NOSTRA ÈPOCA (I)

3 d'abril de 2011

Durant el seu pontificat Joan Pau II va fer 483 canonitzacions i 1.345 beatificacions. Amb aquests números, molt superiors als de qualsevol altre Papa anterior, volia oferir al món molts models de santedat, perquè no es pensi que es tracta d'una cosa inabastable.

L'1 de maig, la plaça de Sant Pere quedarà plena de gom a gom de fidels quan Benet XVI proclami Joan Pau II beat, afegint el seu nom a la llarga llista de models que ofereix l'Església. Per a nosaltres és un exemple molt proper, ja que hem pogut veure'l i potser parlar-hi. En el meu cas, en el seu últim any de vida, va estampar la seva signatura, ja amb mà tremolosa, al meu nomenament com a arquebisbe de Tarragona.

Cada cop que vaig tenir la sort d'estar amb ell em va envair la impressió de trobar-me amb un home sant. I això és el que va permetre obrir el procés de glorificació ja finalitzat. Al marge d'això, era un gegant de la nostra època, i això era reconegut pels qui observaven la seva personalitat i la seva influència en els esdeveniments mundials. Gorbatxov va comentar a Jaruzelski, després d'una entrevista amb el Papa: «És un gran home. És propietari d'una gran saviesa i bondat.»

Malgrat l'atemptat del qual va ser víctima l'any 1981 i de les xacres de la seva salut, que el van portar a ingressar diverses vegades a l'hospital, la seva activitat va ser enorme. Els escrits que va publicar durant el seu pontificat equivalen en extensió a vint vegades la Bíblia. Els seus viatges van ser incessants, com els de sant Pau, però amb els avantatges dels temps moderns: 146 van ser a països estrangers i 104 van transcórrer a l'interior d'Itàlia. Amb bon humor corria un acudit pel Vaticà: «Quina és la diferència entre Déu i Joan Pau II? Que Déu és a tot arreu i Joan Pau II ja hi ha estat.»

Com a primer Papa no italià des d'Adrià VI, el 1523, va aportar a l'Església la seva mentalitat d'eslau i la seva experiència de polonès, nació ocupada al segle XX pel nazisme i, després, per la ideologia del comunisme, dues grans dictadures que van marcar el seu caràcter de resistent. Avui ningú no dubta ja de la seva contribució decisiva en la llibertat dels països de

l'Est d'Europa i la seva mediació per a resoldre conflictes en altres parts del món.

Recolzava la seva acció en la pregària de tal manera que era un veritable místic. En un proper article em proposo destacar aquesta altra faceta, menys coneguda, de la seva personalitat, que és la que compta a efectes de la beatificació que aviat tindrem el goig de celebrar tots els qui vam ser testimonis de la seva vida extraordinària.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

341. EL PAPA QUE DEMANAVA CONSELL A DÉU (I II)

10 d'abril de 2011

George Weigel, biògraf de Joan Pau II, diu del Sant Pare que pensava que els horrors del segle XX —nazisme, comunisme, racisme, nacionalisme, utilitarisme— naixien d'una concepció defectuosa de l'home, i que l'home només es troba a ell mateix a través de Crist, segons una idea del concili Vaticà II que ell mateix havia impulsat.

En el meu comentari anterior ja vaig exposar que aquest «gegant de la nostra època» era, al mateix temps que un home molt actiu, un veritable místic, que confiava en el poder de la pregària i mantenia un diàleg constant amb Déu en el seu interior.

El postulant de la seva causa de beatificació, el polonès Slawomir Oder, relata algunes anècdotes relatives a aquest tema que mostren fins a quin punt la pregària personal l'il·luminava en el camí a seguir abans de prendre algunes decisions.

Un dia, quan preparava el document *Evangelium vitae*, hi va haver a la taula amb els seus col·laboradors una llarga discussió entre dos punts de vista. Al cap de dues hores, va dir: «Està bé, podeu marxar a casa. Jo resaré i demà us donaré una resposta.» I davant un nomenament episcopal per a una ciutat important, en la qual no hi havia acord en el si de la Congregació responsable d'aquests afers, va dir: «Dedicaré la missa a aquesta qüestió i després triaré un dels dos candidats.»

Els qui el contemplaven de prop, o a través de la televisió, advertien la intensitat amb què resava. Un ambaixador musulmà, en acomiadar-se del Vaticà al final de la seva missió diplomàtica, va confessar: «El que més m'ha impressionat d'aquests anys no ha estat la visió geopolítica del món que té el Vaticà, sinó la manera com el Papa resa durant les cerimònies.»

Tant confiava en el poder de la pregària que no dubtava a demanar a Déu, moltes vegades per intercessió de la seva Mare, favors molt diversos,

des que es resolguessin els conflictes de Polònia fins que es guarís un malalt la situació del qual li havia estat confiada. Ja al començament del seu pontificat va demanar que l'informessin d'aquelles intencions que contenien les cartes d'arreu del món dirigides a ell, i sovint en repassava algunes que guardava en un petit calaix del reclinatori on resava.

Aquesta unió amb Déu, que en ell es feia gairebé visible, que va abastar tota la seva vida des que era sacerdot jove fins al final, era l'expressió més autèntica de la seva santedat, la qual molt aviat reconeixerà oficialment l'Església en la cerimònia pública de beatificació que portarà a Roma centenars de milers de persones, també de la nostra arxidiòcesi.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

342. L'ALEGRIA D'UNA ARRIBADA

17 d'abril de 2011

Els evangelistes, en narrar la vida de Jesús, sembla que facin la crònica d'un viatjant. Jesús no estava gaire temps en un mateix lloc, com si s'afanyés per anunciar el seu missatge diví a tots els pobles de Palestina. Se'l veu caminant d'una banda a una altra: va a Canà de Galilea, a Cafarnaüm i a les ciutats del llac, visita amb certa freqüència una família amiga de Betània, torna a Natzaret, creua de Galilea a Judea detenint-se en un pou de Samaria..., fins i tot ressuscitat fa camí cap a Emmaús.

El Diumenge de Rams celebrem un dels seus recorreguts, el més impressionant: quan va a Jerusalem, com altres vegades en la Pasqua jueva, però en aquesta ocasió per a morir en aquesta ciutat, complint així el desig del salvador del Pare etern.

Jerusalem era una gran ciutat de l'imperi romà. Els historiadors dedueixen que podia tenir uns 100.000 habitants, encara que amb l'arribada de pelegrins per la Pasqua podia arribar als 300.000. Els seus palaus majestuosos s'alçaven sobre el turó, però per damunt de tot, sobresortia el gran temple projectat per Herodes el Gran, que en aquell temps estava en obres, encara que molt avançades.

Fixem-nos en l'escena d'aquesta última entrada de Jesús a la ciutat que tant estimava, mirant la qual havia plorat pensant en el seu futur. Benet XVI ens diu: «No arriba en una carrossa sumptuosa, ni a cavall, com els grans del món, sinó en un ase prestat.» Un ase, la cavalcadura humil dels pagesos, però era la manera com compliria la vella profecia de Zacaries: «Alegra't, ciutat de Sió [...] Mira el teu rei que ve cap a tu, [...] muntat en un ase, en un pollí, un fill de somera» (Za 9,9).

El regne de Crist —diu també Zacaries— és de pau, que s'estén «d'un mar a l'altre». És una manera de dir que és un regnat universal, però a nosaltres, veïns de la Mediterrània, ens pot servir durant aquests dies per a demanar al Senyor per la pau dels països que estan banyats per aquest mar, tan alterats en els últims temps per circumstàncies bèl·liques.

Són dies de pregària i d'alegria. Fixem-nos amb quina alegria recorda l'Església el salm 24: «Portals, alceu les llindes; engrandi-vos, portalades eternes, que ha d'entrar el rei de la glòria!» I el poble, com fent-se ressò d'aquesta crida a l'alegria exclama, amb lletra del salm 122 (121): «Quina alegria quan em van dir: "Anem a la casa del Senyor!"»

Podria objectar-se: a què ve celebrar amb tanta alegria l'entrada de Jesús a Jerusalem, com si no sabéssim què va passar a continuació? És cert, ho sabem: va ser crucificat i va patir fins a la mort, però la història no acaba aquí: al tercer dia va ressuscitar, i gràcies al seu lliurament tots vam ser redimits. L'amor va vèncer la mort. Per això el diumenge de Rams és un dia de gran alegria que tots hem viscut des de petits quan, acompanyats pels nostres pares, portàvem també palmes a la mà, com si volguéssim unir-nos a aquella primera processó.

Avui podem fer el propòsit de viure molt a prop de Crist aquesta Setmana Santa. No serà una més. L'amor mai no és repetitiu.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

343. LA PRINCIPAL FESTA CRISTIANA

24 d'abril de 2011

La Pasqua és la principal festa per a jueus i cristians. El judaisme hi commemora l'èxode de Moisès, quan va treure d'Egipte el poble escollit a la recerca de la terra promesa. Els cristians celebrem la resurrecció de Crist, la nostra «festa major», com la va anomenar el papa Lleó I. Crist és immolat el mateix dia de la Pasqua, en què eren sacrificats els xais al temple.

Hi ha una continuïtat gran entre l'Antic i el Nou Testament que es manifesta en aquesta celebració. Precisament la Pasqua té una data variable perquè no es regeix pel nostre calendari solar, sinó pel calendari jueu, basat en les fases de la lluna. És per això el diumenge següent a la lluna plena posterior a l'equinocci de primavera (21 de març). Aquest any —diem— la Pasqua és alta. En efecte, és l'últim diumenge d'abril.

Però al mateix temps que hi ha continuïtat entre la celebració jueva i la cristiana, cal dir que la passió i resurrecció de Crist constitueixen uns fets de tal transcendència que des de llavors l'Anyell pasqual es converteix en

«el sacrifici únic i veritable», l'ofrena per antonomàsia, i la resurrecció de Crist, penyora de la nostra resurrecció.

Per aquest motiu celebrem la Pasqua com a festa principal, i cada diumenge ens hi remetem. Crist ha ressuscitat! És la gran veritat que ens omple de goig i d'esperança. «Si no hagués ressuscitat, la nostra fe seria vana» —escriurà sant Pau.

La tradició en molts països avala la importància d'aquesta festivitat. Hi ha nombrosos costums que s'hi refereixen. Recordo de la meua infància com la parròquia es vestia de dol durant els dies sants fins arribar a aquesta data esplendorosa. Els nens feien sonar les matraques, fetes amb trossos de fusta units per una corda, des del Dijous Sant fins a la missa del Diumenge de Pasqua, que és quan tornava el toc de les campanes. Era com si el dolor donés pas a l'alegria.

A Catalunya, com si no en tinguéssim prou amb el diumenge pasqual, tenim festiu també el dilluns, en el qual s'ha imposat el bonic costum d'anar a menjar la mona, aquest pastís generalment adornat amb ous de xocolata o amb figures de tota mena. Els nens esperen aquest obsequi, que ve lligat als padrins de bateig i que té per tant un notable simbolisme cristià. Pel fet de ser, a més, un dolç que cal compartir, ens remet també a la importància de la família i els amics en la vida de cada persona.

Amb els meus millors desitjos, com s'acostuma a fer en aquestes dates, aprofito per desitjar-vos a tots una santa Pasqua de Resurrecció.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

ACTIVITATS DEL SR. ARQUEBISBE

del mes d'abril de 2011

Divendres 1

Als estudis de TV3 a Sant Joan d'Espí, és entrevistat per al programa Signes dels Temps.

Rep visites.

A l'església parroquial de la Immaculada de Reus, presideix el ritu de la *Traditio symboli* amb les Comunitats neocatecumenals.

Dissabte 2

A l'amfiteatre romà, participa en la trobada d'infants de primera comunió dels arxiprestats de Tarragona Centre i Perifèria.

A la plaça del Rei, beneeix la nova peanya de la Congregació de Senyores de la Mare de Déu de la Soledat de Tarragona.

Diumenge 3

A l'església de Sant Llorenç de Tarragona, del Gremi de Pagesos de Sant Isidre, celebra l'eucaristia en memòria dels membres difunts durant l'últim any i participa en l'acte de lliurament de distincions als portants que, ara ja retirats, durant molts anys van carregar el misteri de la Pietat. En acabar, a la plaça de Sant Llorenç, beneeix la nova carcassa de la peanya del pas de la Pietat.

A la tarda, a Belianes, participa en l'Aplec arxiprestal de l'Urgell-Garrigues i presideix l'eucaristia concelebrada amb tots els mossens a l'església parroquial de Sant Jaume Apòstol.

Dilluns 4

És entrevistat per a l'espai L'Entrevista de Tarragona Ràdio als estudis de l'emissora a Tarragona.

A la Casa Tutelar Sant Josep de Tarragona, presideix la reunió del patronat de la Fundació.

Rep visites.

Dimarts 5

A la casa Sant Auguri de Tarragona, visita el projecte d'atenció al marginat Cafè i Caliu, de les Càritas de les parròquies de Tarragona.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 211 del Consell Episcopal.

A l'església del Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, fa l'exposició del Santíssim i administra el sagrament de la reconciliació.

A la Catedral de l'Esperit Sant de Terrassa, concelebra l'eucaristia en memòria de la Sra. Roser Coll, mare de Mons. Salvador Cristau Coll, bisbe auxiliar de Terrassa.

Dimecres 6

A Barcelona, a l'aula magna de la Facultat de Teologia de Catalunya, participa en l'acte de presentació del document dels bisbes de Catalunya *Al servei del nostre poble*, editat amb motiu del 25è aniversari del document *Arrels cristianes de Catalunya*.

A la tarda, també a Barcelona, presideix la reunió de delegats d'ensenyament de les diòcesis amb seu a Catalunya (SIERC).

Dijous 7

Rep visites.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió del Col·legi de Consultors.

A la seu de l'Ateneu de Tarragona, assisteix a la presentació del nou Goig a lloança de Nostre Pare Jesús de la Passió, organitzada pels Gogistes Tarragonins, i a la inauguració de l'exposició 25 anys de l'opuscle de la Confraria de Nostre Pare Jesús de la Passió de Tarragona.

Divendres 8

Rep visites.

Al saló de plenaris de l'Ajuntament de la ciutat, de mans del Sr. Alcalde, rep el títol de Fill Adoptiu de Tarragona, concessió que va ser aprovada per unanimitat del ple de l'Ajuntament del proppassat 21 de març.

Dissabte 9

A Montserrat, presideix la V Trobada de Mestres i Professors de Religió Catòlica de Catalunya.

Organitzat per la Delegació diocesana de pastoral de joventut, participa en el Troba+Geneso 2011 fent el via crucis a peu des de la Pobla de Montornès fins a Torredembarra, on, a l'església parroquial de Sant Pere Apòstol, presideix l'eucaristia.

A l'Hotel Imperial Tàrraco, convidat per la junta de la Germandat de Nostre Pare Jesús de la Passió de Tarragona, participa en el sopar commemoratiu dels 25 anys de processó amb els misteris pels carrers de Tarragona.

Diumenge 10

A la casa diocesana d'exercicis Cardenal Arce de la Selva del Camp, participa en la jornada nacional del Moviment de Cristians dels Pobles i Comarques de Catalunya. A la tarda, a l'ermita de la Mare de Déu de Paret Delgada, presideix l'eucaristia de clausura.

Al vespre, a l'església parroquial de la Puríssima Sang de Reus, participa en el via crucis i presideix l'eucaristia en memòria dels congregants difunts durant l'últim any.

Dilluns 11

A Madrid, a la sala Blanquerna de la Delegació del Govern de la Generalitat, presideix l'acte de presentació als mitjans de comunicació del DVD del viatge a Turquia del passat mes de febrer i del projecte Centre Cultural Tarraconense que s'està fent al Seminari Pontifici de Tarragona.

Dimarts 12

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 212 del Consell Episcopal.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix també la reunió de la permanent del Consell del Presbiteri.

A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, fa l'exposició del Santíssim i administra el sagrament de la reconciliació.

Al saló de plenaris de l'Ajuntament de Tortosa, convidat per l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa d'aquella ciutat, pronuncia el pregó de la Setmana Santa 2011. Després, acompanyat per l'alcalde, Sr. Ferran Bel, i per Mons. Xavier Salinas, bisbe de la diòcesi, així com per altres personalitats, visita el nou Centre d'Interpretació de la Setmana Santa i altres llocs d'interès i és convidat a compartir el sopar.

Dimecres 13

Rep visites, entre d'altres la del nou president de l'Autoritat Portuària de Tarragona, Sr. Josep Andreu.

Al vespre, a l'església parroquial de Sant Bartomeu de Benicarló, presideix i predica el Novenari en honor del Sant Crist de la Mar. Després és convidat a sopar i a fer-hi nit.

Dijous 14

Al matí, a l'església parroquial de Sant Bartomeu de Benicarló, presideix l'eucaristia del Novenari en honor del Sant Crist de la Mar. A continuació retorna a Tarragona.

Rep visites, entre d'altres la de Mons. Juan Miguel Ferrer Gresneche, sotssecretari de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments.

Al vespre, a l'església dels Sants Reis (pares claretians), assisteix a la conferència pronunciada per Mons. Juan Miguel Ferrer Gresneche, sotssecretari de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, amb el títol «Triduo sacro: entre la liturgia y la piedad popular», organitzada per la Reial i Venerable Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist de Tarragona.

Divendres 15

Rep visites.

Al vespre, a la sala Higiní Anglès del Palau Bofarull de Reus, assisteix al pregó de Setmana Santa 2011 que pronuncia el president de la Diputació de Tarragona, Sr. Josep Poblet Tous, i al sopar posterior amb les autoritats presents a l'acte.

Dissabte 16

A Guissona, celebra l'eucaristia en memòria de Joan Faus Pujol, prevere i cosí seu, traspassat el proppassat 17 de març a Mèxic.

Al Teatre Fortuny de Reus, assisteix a la representació de *La Passió*, a càrrec del Llop's Teatre.

Diumenge 17

A la Catedral, presideix la solemne benedicció, processó i eucaristia del Diumenge de Rams.

A l'Ajuntament de Tarragona, participa en la lectura del pregó de la Setmana Santa.

A la tarda, al Vendrell, participa en la processó de la Fervorosa y Humilde Hermandad y Cofradía de Nazarenos de Nuestro Padre Jesús de las Penas en su Prendimiento, Nuestra Señora del Consuelo y Señora Santa Ana.

Al vespre, presideix el solemne via crucis per les muralles, organitzat per la Reial i Venerable Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist de Tarragona.

Dilluns 18

A l'església parroquial de Sant Pau Apòstol de Tarragona, presideix la solemne missa crismal.

Al saló d'actes del Col·legi d'Advocats i Farmacèutics de Tarragona, presideix els actes de la jornada sacerdotal, en la qual pronuncia una ponència el bisbe emèrit de Girona, Mons. Carles Soler Perdigó. A continuació, als locals parroquials, comparteixen el dinar de germanor del clergat tarragoní.

Al vespre, pels carrers de la Part Alta de la ciutat, presideix el via crucis organitzat per l'Associació La Salle, la Confraria de Sant Magí Màrtir i la Confraria del Davallament de Tarragona.

Dimarts 19

Rep visites.

Al palau de la Diputació de Tarragona, participa en l'acte de lliurament a l'Arxiu Històric Arxidiocesà de les dotze butlles papals que han estat restaurades per l'Escola d'Art i Disseny de la Diputació de Tarragona a Tortosa.

Presideix la processó de la Germandat de Jesús Natzarè de Tarragona.

Dimecres 20

Rep la visita del delegat del Govern de la Generalitat a Tarragona, Sr. Joaquim Nin, i del delegat territorial de cultura, Sr. Jordi Agràs.

A l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Tarragona, presideix el rosari de dolors i la posterior processó del dolor, organitzats per la Germandat de Nostre Pare Jesús de la Passió.

Dijous 21

A la Catedral, celebra l'eucaristia de la cena del Senyor.

A la Selva del Camp, presideix la processó de trasllat del pas de la Pietat de l'Escola Sant Rafael des del col·legi fins a l'església parroquial de Sant Andreu Apòstol, amb motiu del seu XXV aniversari.

Divendres 22

A la Catedral, fa el sermó anomenat popularment de la Bufetada, i després participa en el via crucis pels carrers de Tarragona.

A Valls, participa en el viacrucis que transcorre pels carrers de la ciutat des de l'església parroquial de la Mare de Déu del Lledó fins a l'església arxiprestal de Sant Joan Baptista.

A la Catedral, presideix l'acció litúrgica de la Passió i Mort del Senyor.

A Reus, participa en la processó de tornada del Sant Crist de la Sang i en l'acte de les Tres gràcies.

Al vespre, a Tarragona, participa en la processó del Sant Enterrament.

Dissabte 23

Al matí, a la Catedral, presideix l'ofici de lectura i les laudes celebrades pel Capítol de la Seu.

A la Catedral, presideix les vespres celebrades pel Capítol.

A continuació, al pla de la Seu per raó de les obres que es fan a la Catedral, participa en el rés de la Corona de Dolors que organitza la Confraria de la Mare de Déu de la Soledat, i posteriorment acompanya la processó de retorn de la Mare de Déu a la seva església.

A la Catedral, presideix la solemne vetlla pasqual.

Diumenge 24

A la Catedral, presideix la missa pontifical de Pasqua.

Visita els mossens malalts i diverses comunitats religioses.

Dimarts 26

Rep visites.

Dimecres 27

A la seu de la Subdelegació del Govern espanyol a Tarragona, participa en l'acte protocol·lari de presa de possessió del nou subdelegat del govern, Sr. Ramon Inglés Queralt.

Rep visites.

Dijous 28

Rep visites.

A Riudecanyes, visita els membres de la Germandat de la Santa Creu (Brotherhood of the Holy Cross), que s'encarregaran de la pastoral dels fidels de llengua anglesa, especialment a les zones turístiques, celebra amb ells l'eucaristia i comparteix el dinar.

A l'església parroquial de Santa Clara de Tarragona, administra el sacrament de la confirmació a un grup de joves.

De divendres 29 a dissabte 30

Viatja i roman a Roma amb motiu de la beatificació del venerable Joan Pau II, papa.

Secretaria General i Cancelleria

CONVOCATÒRIA

a la reunió n. 21 del Consell del Presbiteri

Déu vos guard,

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, convoca el Consell del Presbiteri per al proper dia 26 de maig, dijous, a les 10 del matí, a la sala gran del palau arquebisbal.

ORDRE DEL DIA

10.00-10.20 Pregària i salutació del Sr. Arquebisbe i aprovació de l'acta enviada prèviament.

10.20-10.40 TREBALL SOBRE EL 4T OBJECTIU DEL PLA PASTORAL: «L'ATENCIÓ PASTORAL A LES PARRÒQUIES EN EL FUTUR IMMEDIAT» - ESTABLIMENT DE CRITERIS D'ACTUACIÓ.

Després d'haver fet un *veure* i un *jutjar* és el moment de proposar aquells criteris d'actuació operatius per al proper curs de pastoral 2011-2012.

- Ponència i presentació del treball realitzat en la Reunió d'arxiprestos.

10.40-11.30 Treball per grups.

11.30-12.00 Posada en comú del treball per grups.

12.00-12.30 Descans.

12.30-13.45 Consulta sobre diversos temes:

- Revitalització del Seminari Menor.

- El Secretariat diocesà per al diaconat permanent.
- Futur immediat de la casa d'exercicis de la Selva del Camp.

13.45-14.00 Precs i preguntes i informacions.

14.00 Dinar a la residència sacerdotal.

Moderador: Mn. Joaquim Gras Minguella.

Joan Miquel Bravo Alarcón, pvre.

Secretari

Tarragona, 14 d'abril de 2011

TEMES TRACTATS

en les reunions n. 211 i 212 del Consell Episcopal

5 i 12 d'abril de 2011

- Temes relacionats amb preveres i parròquies.
- Estudi de la petició, per part de l'Església anglicana de la Nativitat de Reus, de permís per a celebrar el culte a l'església parroquial de Sant Bernat Calbó de Reus.
- Estudi de la petició, per part de l'Església ortodoxa búlgara, d'un centre de culte on celebrar la seva litúrgia.
- Informació dels temes tractats en la reunió del Col·legi de Consultors del proppassat dia 7 d'abril.
- Altres temes del govern de l'arxidiòcesi.

<p>CASA TEIXIDORS DALMAU S.C.P.</p>	<p>RÈTOLS DE LLAUTÓ METACRILAT I LLUMINOSOS PLAQUES DE MATRÍCULA (a l'acte) SEGELLS DE CAUTXÚ (entrega ràpida) SENYALS DE TRÀNSIT I D'OBRES EXTINTORS SERIGRAFIA</p>
<p>Rambla Nova, 125 Tel. 977 21 91 57 - Fax 977 23 53 46 43001 TARRAGONA</p>	

Santa Seu

Sant Pare

CARTA APOSTÒLICA EN FORMA DE 'MOTU PROPRIO'

sobre la prevenció i la lluita contra les activitats il·legals en l'àmbit financer i monetari

La Santa Seu sempre ha aixecat la seva veu per instar totes les persones de bona voluntat, i sobretot els líders de les nacions, al compromís de l'edificació —també a través d'una pau justa i duradora arreu del món— de la ciutat universal de Déu envers la qual avança la història de la comunitat dels pobles i les nacions [cf. Benet XVI, Carta encíclica *Caritas in veritate* (29 juny 2009), 7]. Per desgràcia, en el nostre temps la pau, en una societat cada cop més global, es veu amenaçada per diverses causes, entre les quals les d'un ús impropï del mercat i de l'economia i aquella, terrible i destructiva, de la violència perpetrada pel terrorisme, que causa mort, sofriments, odi i inestabilitat social.

Molt oportunament, la comunitat internacional s'està dotant cada cop més dels principis i eines jurídiques que permeten prevenir i combatre els fenòmens del reciclatge de capital i el finançament del terrorisme.

La Santa Seu aprova aquest compromís i vol fer seves aquestes regles en l'ús dels recursos materials que serveixen per a la realització de la seva missió i de les tasques de l'Estat de la Ciutat del Vaticà.

En aquest marc, i en execució de l'aplicació de la Convenció monetària entre l'Estat de la Ciutat del Vaticà i la Unió Europea de 17 de desembre de 2009, he aprovat per a aquest Estat l'emanació de la Llei sobre la prevenció i la lluita contra el blanqueig dels ingressos procedents d'activitats criminals i del finançament del terrorisme, de 30 de desembre de 2010, que es promulga avui.

Amb la present Carta apostòlica en forma de *motu proprio*:

- a) Estableixo que l'esmentada llei de l'Estat de la Ciutat del Vaticà i les seves modificacions posteriors tinguin validesa per als departaments de la cúria romana i de tots els organismes i entitats dependents de la Santa Seu, on desenvolupin les activitats citades en l'art. 2 de la susdita Llei;
- b) Constitueixo l'Autoritat d'Informació Financera (AIF), indicada en l'article 33 de la Llei sobre la prevenció i la lluita contra el blanqueig dels ingressos procedents d'activitats criminals i del finançament del terrorisme, com a institució lligada a la Santa Seu, d'acord amb els articles 186 i 190-191 de la constitució apostòlica *Pastor Bonus*, conferint-li la personalitat jurídica canònica pública i la personalitat civil vaticana i aprovant-ne els Estatuts adjunts a aquest *Motu proprio*.
- c) Estableixo que l'Autoritat d'Informació Financera (AIF) exerceixi les seves funcions en relació amb els dicasteris de la cúria romana i de tots els organismes i entitats als quals fa referència la lletra a);

d) Delego, amb limitació a les hipòtesis delictives de què tracta l'esmentada Llei, els òrgans judicials competents de l'Estat de la Ciutat del Vaticà per a exercir la jurisdicció penal pel que fa als dicasteris de la cúria romana i de tots els organismes i entitats esmentats en la lletra a).

Disposo que tot el que s'estableix tingui valor ple i estable a partir de la data d'avui, no obstant qualsevol disposició en contra, encara que mereixi menció especial.

Estableixo que la present Carta apostòlica *Motu proprio* es publiqui en els *Acta Apostolicae Sedis*.

Donat a Roma, al Palau apostòlic, el 30 de desembre de 2010, sisè del meu Pontificat.

Benedictus pp XVI

MISSATGE URBI ET ORBI **de Pasqua 2011. 24 d'abril de 2011**

In resurrectione tua, Christe, caeli et terra latentur.

'En la vostra resurrecció, Senyor, s'alegrin els cels i la terra' (*Lit. Hor.*)

Benvolguts germans i germanes de Roma i d'arreu del món,

El matí de Pasqua ens ha portat l'anunci antic i sempre nou: Crist ha ressuscitat! El ressò d'aquest esdeveniment, que va sorgir a Jerusalem fa vint segles, continua ressonant a l'Església, que porta en el cor la fe vibrant de Maria, la mare de Jesús, la fe de M. Magdalena i de les altres dones que van ser les primeres a veure el sepulcre buit, la fe de Pere i dels altres Apòstols.

Fins avui —fins i tot en la nostra era de comunicacions supertecnològiques— la fe dels cristians es fonamenta en aquell anunci, en el testimoniatge d'aquells germans i germanes que van veure primer la llosa apartada i el sepulcre buit, després els missatgers misteriosos que testificaven que Jesús, el Crucificat, havia ressuscitat; i després, a ell mateix, el Mestre i Senyor, viu i tangible, que s'apareix a Maria Magdalena, als dos deixebles d'Emmaús i, finalment, als onze reunits al Cenacle (cf. Mc 16,9-14).

La resurrecció de Crist no és fruit d'una especulació, d'una experiència mística. És un esdeveniment que sobrepassa certament la història, però que succeeix en un moment precís de la història deixant-hi una empremta indeleble. La llum que va enlluernar els guàrdies encarregats de vigilar el sepulcre de Jesús ha travessat el temps i l'espai. És una llum diferent, divina, que ha trencat les tenebres de la mort i ha portat al món l'esplendor de Déu, l'esplendor de la Veritat i del Bé.

Així com per primavera els rajos del sol fan brostar les branques dels arbres, també la irradiació que sorgeix de la resurrecció de Crist dóna força i significat a tota esperança humana, a tota expectativa, desig, projecte. Per això, tot l'univers s'alegra avui, pel fet d'estar inclòs en la primavera de la humanitat, que es fa intèrpret de l'himne callat de lloança de la creació. L'al·leluia pasqual, que ressona a l'Església peregrina en el món, expressa l'exultació silenciosa de l'univers i, sobretot, l'anhel

de tota ànima humana sincerament oberta a Déu, encara més, agraïda per la seva infinita bondat, bellesa i veritat.

«En la vostra resurrecció, Senyor, s'alegrin els cels i la terra.» A aquesta invitació de lloança que puja avui del cor de l'Església, els «cels» responen al complet: La multitud dels àngels, dels sants i beats se sumen unànimes al nostre goig. Al cel, tot és pau i alegria. Però a la terra, lamentablement, no és així. Aquí, en el nostre món, l'al·leluia pasqual contrasta encara amb els laments i el clamor que provenen de tantes situacions doloroses: misèria, fam, malalties, guerres, violències. I, això no obstant, Crist ha mort i ressuscitat precisament per això. Ha mort a causa dels nostres pecats d'avui, i ha ressuscitat també per redimir la nostra història d'avui. Per això, el meu missatge vol arribar a tots i, com anunci profètic, especialment als pobles i les comunitats que estan patint un temps de passió, perquè Crist ressuscitat els obri el camí de la llibertat, la justícia i la pau.

Que pugui alegrar-se la Terra que va ser la primera a quedar inundada per la llum del Ressuscitat. Que el fulgor de Crist arribi també als pobles de l'Orient Mitjà, perquè la llum de la pau i de la dignitat humana venci les tenebres de la divisió, de l'odi i de la violència. Que, a Líbia, la diplomàcia i el diàleg ocupin el lloc de les armes i, en l'actual situació de conflicte, s'afavoreixi l'accés a les ajudes humanitàries als qui pateixen les conseqüències de la contesa. Que als països de l'Àfrica septentrional i de l'Orient Mitjà, tots els ciutadans, i particularment els joves, s'esforcin a promoure el bé comú i a construir una societat en què la pobresa sigui derrotada i qualsevol decisió política s'inspiri en el respecte a la persona humana. Que arribi la solidaritat de tothom als nombrosos pròfugs i refugiats que provenen de diferents països africans i s'han vist obligats a deixar els seus afectes més entranyables; que els homes de bona voluntat es vegin il·luminats i obrin el cor a l'acolliment, perquè, de manera solidària i concertada es puguin alleujar les necessitats urgents de tants germans; i que a tots els qui prodiguen els seus esforços generosos i donen testimoniatge en aquest sentit, arribi el nostre alè i gratitud.

Que es recompongui la convivència civil entre les poblacions de Costa d'Ivori, on urgeix emprendre un camí de reconciliació i de perdó per a guarir les ferides profundes provocades per les violències recents. I que el Japó, en aquests moments en què afronta les dramàtiques conseqüències del terratrèmol recent, trobi alleujament i esperança, i en trobin també aquells països que en els últims mesos han estat provats per calamitats naturals que han sembrat dolor i angouxa.

Que s'alegrin els cels i la terra pel testimoniatge dels qui pateixen contrarietats i fins i tot persecucions a causa de la seva fe en el Senyor Jesús. Que l'anunci de la seva resurrecció victoriosa els infongui valor i confiança.

Estimats germans i germanes. Crist ressuscitat camina davant nostre cap als cels nous i la terra nova (cf. Ap 21,1), en la qual finalment viurem com una sola família, fills del mateix Pare. Ell és amb nosaltres fins a la fi dels temps. Anem darrere seu en aquest món lacerat, cantant l'Al·leluia. En el nostre cor hi ha alegria i dolor; en el nostre rostre, somriures i llàgrimes. Així és la nostra realitat terrenal. Però Crist ha ressuscitat, és viu i camina amb nosaltres. Per això cantem i caminem, amb la mirada posada en el cel, fidels al nostre compromís en aquest món.

Bona Pasqua a tots.

Secretaria d'Estat

COMUNICAT

sobre les noves lleis per a la prevenció i la lluita contra les activitats il·legals en el camp financer i monetari a l'Estat Ciutat del Vaticà i a la Santa Seu

1. Amb data d'avui, en virtut de la Convenció monetària entre l'Estat de la Ciutat del Vaticà i la Unió Europea de 17 de desembre de 2009 (2010/C28/05), s'han emanat les següents quatre noves lleis:

- La Llei sobre la prevenció i la lluita contra el blanqueig d'ingressos procedents d'activitats criminals i del finançament del terrorisme.
- La Llei sobre el frau i la falsificació de bitllets i monedes en euros.
- La Llei sobre les denominacions, especificacions, reproducció, substitució i retirada de bitllets en euros i sobre l'aplicació de mesures contra la producció irregular de bitllets en euros.
- I la Llei sobre la cara, els valors unitaris i les especificacions tècniques, així com la titularitat dels drets d'autor sobre les cares nacionals de les monedes en euros destinades a la circulació.

El procés d'elaboració d'aquestes lleis s'ha dut a terme amb l'assistència del Comitè mixt previst en l'article 11 de la Convenció monetària, compost per representants de l'Estat de la Ciutat del Vaticà i de la Unió Europea. La Delegació de la Unió Europea està composta, al seu torn, per representants de la Comissió i de la República Italiana, així com per representants del Banc Central Europeu.

La Llei sobre la prevenció i la lluita contra el blanqueig de diners i el finançament del terrorisme es publica contextualment amb aquest comunicat, mentre que les altres es publicaran al web de l'Estat de la Ciutat del Vaticà www.vaticanstate.va

2. La Llei de prevenció del blanqueig de diners i del finançament del terrorisme conté, en un cos unitari:

- Els casos delictuosos, que comprenen el reciclatge, l'autoreciclatge i els crims coneguts com a pressuposats (és a dir, comportaments delictuosos que generen els ingressos i després són «netejats» per qui recicla), per als quals hi ha previstes sancions penals.
- Els casos que tenen un contingut més específicament administratiu, relatius a la cooperació internacional, així com la prevenció, per la violació de la qual hi ha previstes sancions administratives pecuniàries.

La mateixa Llei es fonamenta en les següents obligacions principals:

- De «verificació adequada» de les contraparts.
- D'enregistrament i conservació de les dades relatives a les relacions i operacions en curs.
- D'informació sobre transaccions sospitoses.

El marc regulador, tenint en compte la peculiaritat de la normativa vaticana en què s'emmarca, és conforme als principis i a les regles vigents a la Unió Europea, i en línia amb els dels països que, en aquest àmbit, compten amb normatives avançades. En són prova les previsions, entre d'altres coses, sobre l'autoreciclatge (cas que encara no es contempla en països amb una legislació estricta), els controls sobre l'entrada o sortida de diners de l'Estat de la Ciutat del Vaticà, les obligacions sobre la transferència dels fons i, finalment, les sancions administratives, més rigoroses i aplicables, no sols a les institucions i a les persones jurídiques, sinó també a les persones físiques que actuen en nom seu, per mitjà de l'acció de recurs vinculant.

3. La Llei sobre el frau i la falsificació respon a la necessitat d'adoptar —d'acord amb el que està previst per la normativa més avançada de la Unió Europea— una sòlida xarxa de protecció legal dels bitllets i de les monedes en euros contra la falsificació. Això comporta la retirada de la circulació de bitllets i de monedes falsos, l'enfortiment de les sancions penals i la cooperació a nivell europeu i internacional.

4. Les Lleis sobre els bitllets i monedes en euros contenen, per als mateixos bitllets i monedes:

- Disposicions relatives a la protecció dels drets d'autor sobre els dissenys.
- Regles sobre les denominacions, les característiques tècniques, la circulació i la substitució;
- L'aplicació de sancions administratives pecuniàries per incompliment de determinades normes previstes.

5. El procés normatiu no ha afectat, tanmateix, només l'Estat de la Ciutat del Vaticà. La Santa Seu —ordenament diferent del de l'Estat de la Ciutat del Vaticà—, de la qual depenen institucions i organismes que actuen en diversos camps, ha acceptat com a normativa pròpia la «Llei sobre la prevenció i la lluita contra el blanqueig d'ingressos procedents d'activitats criminals i del finançament del terrorisme». Això s'ha fet a través de la Carta apostòlica en forma de *motu proprio* per a la prevenció i la lluita contra les activitats il·legals en l'àmbit financer i monetari (cf. p. 219 d'aquest BUTLLETÍ).

Amb aquesta carta, també publicada avui i signada pel papa Benet XVI:

- S'estableix que la Llei de l'Estat de la Ciutat del Vaticà i les seves modificacions posteriors tinguin validesa també per als «dicasteris de la cúria romana i per a tots els organismes i entitats dependents de la Santa Seu», entre ells l'Institut per a les Obres de Religió (IOR), reafirmant el compromís d'aquest organisme per obrar d'acord amb els principis i els criteris internacionalment reconeguts.
- Es constitueix l'Autoria d'Informació Financera (AIF), organisme autònom i independent amb tasques incisives de prevenció i contrast del reciclatge i del finançament del terrorisme en relació amb qualsevol subjecte, persona física o jurídica, ens i organisme de la naturalesa que sigui de l'Estat de la Ciutat del Vaticà, dels dicasteris de la cúria romana i de tots els organismes i entitats dependents de la Santa Seu.

- Es delega als òrgans judicials competents de l'Estat de la Ciutat del Vaticà perquè exercitin la jurisdicció penal sobre els subjectes abans esmentats per delictes de blanqueig de diners i de finançament del terrorisme.

La Carta Apostòlica s'ha publicat al web de la Santa Seu www.vatican.va.

6. L'Autoritat d'Informació Financera (AIF), el President i els membres del Consell directiu de la qual són nomenats pel Sant Pare, té com a comesa emetre disposicions complexes i delicades de desenvolupament, indispensables per a garantir que els subjectes de la Santa Seu i de l'Estat de la Ciutat del Vaticà respectin les noves i importants obligacions d'antireciclatge i d'antiterrorisme a partir de l'1 d'abril de 2011, data d'entrada en vigor de la llei.

7. L'experiència indicarà les eventuals exigències de perfeccionament i integració del marc jurídic per a la prevenció i la lluita contra el reciclatge financer i el finançament del terrorisme als principis i normes vigents a la comunitat internacional; aquestes necessitats podrien preveure's a causa de la disponibilitat ja expressada per la Santa Seu i per l'Estat de la Ciutat del Vaticà per a tractar amb els organismes internacionals competents actius al front de la lluita contra el reciclatge i el finançament del terrorisme.

8. Aquesta nova normativa s'inscriu en el compromís de la Seu Apostòlica per a construir una convivència civil justa i honesta. En cap moment, per tant, no es poden descuidar o minimitzar els grans «principis de l'ètica social, com la transparència, l'honestedat i la responsabilitat» (cf. Benet XVI, Encíclica *Caritas in veritate*, n. 36).

30 de desembre de 2010

Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments

DECRET

sobre el culte litúrgic per tributar en honor del beat Joan Pau II, papa

La beatificació del venerable Joan Pau II, de feliç memòria, que tindrà lloc l'1 de maig de 2011 davant la basílica de Sant Pere a Roma, presidida pel sant pare Benet XVI, revesteix un caràcter excepcional, reconegut per tota l'Església catòlica estesa per tot el món. Tenint en compte aquest caràcter extraordinari, així com les nombroses peticions en relació amb el culte litúrgic en honor del proper beat, segons els llocs i les formes establertes pel dret, aquesta Congregació per al culte diví i la disciplina dels sagraments s'apressa a comunicar tot el que s'ha disposat pel que fa a aquest tema.

Missa d'acció de gràcies

Es disposa que durant l'any successiu a la beatificació de Joan Pau II, o sigui, fins a l'1 de maig de 2012, sigui possible celebrar una santa missa d'acció de gràcies a

Déu en llocs i dies significatius. La responsabilitat d'establir el dia o els dies, així com el lloc o els llocs de reunió del poble de Déu, competeix al bisbe diocesà per a la seva diòcesi. Tenint en compte les exigències locals i les conveniències pastorals, es concedeix que es pugui celebrar una santa missa en honor del nou beat en un diumenge durant l'any, o en un dia comprès entre els números 10-13 de la Taula dels dies litúrgics.

Anàlogament, per a les famílies religioses, competeix al superior general establir els dies i els llocs significatius per a tota la família religiosa.

Per a la santa missa, a més de la possibilitat de cantar el glòria, es resa l'oració col·lecta pròpia en honor del beat (*vegeu annex*); les altres pregàries, el prefaci, les antífones i les lectures bíbliques s'agafen del Comú dels pastors, per a un Papa. Si el dia de la celebració coincideix amb un diumenge durant l'any, per a les lectures bíbliques es podran escollir textos adequats del Comú dels pastors per a la primera lectura, salm responsorial, i per a l'evangeli.

Inscripció del nou beat en els calendaris particulars

Es disposa que en el calendari propi de la diòcesi de Roma i de les diòcesis de Polònia, la celebració del beat Joan Pau II, papa, s'inscrigui el 22 d'octubre i se celebri cada any com a memòria.

Sobre els textos litúrgics es concedeixen com a propis l'oració col·lecta i la segona lectura de l'Ofici de lectura, amb el corresponent responsori (*vegeu annex*). Els altres textos s'agafen del Comú dels pastors, per a un Papa.

Pel que fa als altres calendaris propis, la petició d'inscripció de la memòria facultativa del beat Joan Pau II podran presentar-la a aquesta Congregació les conferències episcopals per al seu territori, el bisbe diocesà per a la seva diòcesi, i el superior general per a la seva família religiosa.

Dedicació d'una església a Déu en honor del nou beat

L'elecció del beat Joan Pau II com a titular d'una església preveu l'indult de la seu apostòlica (cf. *Ordo dedicationis ecclesiae, Prænotanda* n. 4), excepte quan la seva celebració ja estigui inscrita en el calendari particular: en aquest cas no es requereix l'indult, i al beat, a l'església del qual és titular, se li reserva el grau de festa (cf. Congregació per al culte diví i la disciplina dels sacraments, *Notificatio de cultu Beatorum*, 21 de maig de 1999, n. 9).

No obstant qualsevol disposició contrària.

Congregació per al culte diví i la disciplina dels sacraments, 2 d'abril de 2011.

Antonius Card. Cañizares Llovera,
Præfectus

Iosephus Augustinus Di Noia, o.p.,
Archiepiscopus, a Secretis

ANNEX: TEXTOS LITÚRGICS

BEAT JOAN PAU II, PAPA

Carles Josep Wojtyła va néixer a Wadowic (Polònia) l'any 1920. Ordenat prevere i realitzats els seus estudis de teologia a Roma, va tornar a la seva pàtria, on va exercir diverses tasques pastorals i universitàries. Nomenat bisbe auxiliar de Cracòvia, va passar a ser arquebisbe d'aquesta seu el 1964; va participar en el concili Vaticà II. Elegit Papa el 16 d'octubre de 1978, va prendre el nom de Joan Pau II, es va distingir per la seva extraordinària activitat apostòlica, especialment envers les famílies, els joves i els malalts, i va fer innombrables visites pastorals arreu del món. Els fruits més significatius que ha deixat en herència a l'Església són, entre d'altres, el seu riquíssim magisteri, la promulgació del Catecisme de l'Església catòlica i els Codis de Dret Canònic per a l'Església Llatina i per a les Esglésies Orientals. Va morir piadosament a Roma, el 2 d'abril de 2005, vigília del Diumenge II de Pasqua, o de la Divina Misericòrdia.

Del Comú de pastors: per a un papa.

ORACIÓ COL·LECTA

Oh Déu, ric en misericòrdia,
que heu volgut que el beat Joan Pau II, papa,
guiés tota la vostra Església,
us demanem que, instruïts pels seus ensenyaments,
ens concediu obrir confiadament els nostres cors
a la gràcia salvadora de Crist, únic redemptor de l'home.
Ell, que viu i regna.

OFICI DE LECTURA

Segona lectura

De l'homilia del beat Joan Pau II, papa, en l'inici del seu pontificat
(22 d'octubre de 1978: AAS 70 [1978] 945-947)

No tingueu por! Obriu les portes a Crist!

Pere va venir a Roma! ¿Què va ser el que el va guiar i va conduir a aquesta urbs, cor de l'imperi romà, sinó l'obediència a la inspiració rebuda del Senyor? És possible que aquest pescador de Galilea no hagués volgut venir fins aquí; que s'hagués estimat més quedar-se allí, a la vora del llac de Genesaret, amb la seva barca, amb les seves xarxes. Però guiat pel Senyor, obedient a la seva inspiració, va arribar fins aquí.

Segons una antiga tradició, durant la persecució de Neró, Pere volia abandonar Roma. Però el Senyor va intervenir, li va sortir a l'encontre. Pere se li va adreçar i li va preguntar: «Quo vadis, Domini?» 'On aneu, Senyor?' I el Senyor li va respondre de seguida: «Vaig a Roma per a ser crucificat per segona vegada.» Pere va tornar a Roma i va romandre aquí fins a la seva crucifixió.

El nostre temps ens invita, ens impulsa i ens obliga a mirar el Senyor i a submergir-nos en una meditació humil i devota sobre el misteri de la potestat suprema del mateix Crist.

El qui va néixer de Maria Mare de Déu, el Fill del fuster com se'l considerava, el Fill del Déu viu, com ho va confessar Pere, va venir per a fer de tots nosaltres «un regne de sacerdots».

El concili Vaticà II ens ha recordat el misteri d'aquesta potestat i el fet que la missió de Crist —Sacerdot, profeta-mestre, Rei— continua en l'Església. Tots, tot el poble de Déu, participa d'aquesta triple missió. I potser en el passat es posava sobre el cap del Papa la tiara, aquesta triple corona, per a expressar, per mitjà d'aquest símbol, el disseny del Senyor sobre la seva Església, és a dir, que tot l'ordre jeràrquic de l'Església de Crist, tota la seva «potestat sagrada» exercida en ella no és altra cosa que el servei, servei que té un objectiu únic: que tot el poble de Déu participi en aquesta triple missió de Crist i romanguí sempre sota la potestat del Senyor, que té el seu origen no en els poders d'aquest món, sinó en el Pare celestial i en el misteri de la creu i de la resurrecció.

La potestat absoluta i també dolça i suau del Senyor respon al més profund de l'home, a les seves aspiracions més elevades de la intel·ligència, de la voluntat i del cor. Aquesta potestat no parla amb un llenguatge de força, sinó que s'expressa en la caritat i en la veritat.

El nou Successor de Pere a la Seu de Roma eleva avui una pregària fervorosa, humil i confiada: «Oh Crist! Feu que jo em converteixi en servidor, i que ho sigui, de la vostra única potestat! Servidor de la vostra dolça potestat! Servidor de la vostra potestat que no coneix fi! Feu que jo sigui un servent! Més encara, servent dels vostres servents.

Germans i germanes! No tingueu por d'acollir Crist i d'acceptar la seva potestat! Ajudeu el Papa i tots els qui volen servir Crist i, amb la potestat de Crist, servir l'home i tota la humanitat!

No temeu! Obriu, més encara, obriu de bat a bat les portes a Crist! Obriu a la seva potestat salvadora els confins dels Estats, els sistemes econòmics i els polítics, els camps extensos de la cultura, de la civilització i del desenvolupament. No tingueu por! Crist coneix «el que hi ha dins l'home». Només ell ho coneix!

Ben sovint l'home actual no sap el que porta a dins, en el més profund del seu ànim, del seu cor. Molts cops se sent insegur sobre el sentit de la seva vida en aquest món. Se sent envaït pel dubte que es transforma en desesperació. Permeteu, doncs —us ho prego, us ho imploro amb humilitat i amb confiança—, permeteu que Crist parli a l'home. Només ell té paraules de vida; sí, de vida eterna!

Responsori

R. No tingueu por: el Redemptor de l'home ha revelat el poder de la creu i ha donat la vida per nosaltres. * Obriu de bat a bat les portes a Crist.

V. Som cridats en l'Església a participar de la seva potestat. * Obriu.

Oració

Oh Déu, ric en misericòrdia, que heu volgut que el beat Joan Pau II, papa, guiés tota la vostra Església, us demanem que, instruïts pels seus ensenyaments, ens concediu obrir confiadament els nostres cors a la gràcia salvadora de Crist, únic redemptor de l'home. Ell, que viu i regna.

Arxidiòcesi

CONFERÈNCIA

pronunciada per Mons. Carles Soler Perdigó, bisbe emèrit de Girona, al clergat en la jornada presbiteral del Dilluns Sant, després de la missa crismal

'ARRELS CRISTIANES DE CATALUNYA' QUÈ EN QUEDA. COM FER-LES REBROTAR

No crec que hagi de fer aquí la presentació ni la defensa que, en el cèlebre i celebrat document, els bisbes de Catalunya, l'any 1985, presidits per l'arquebisbe Ramon Torrella, van fer de la realitat nacional de Catalunya, dels drets de les seves tradicions i de la seva llengua. N'estem, suposo, prou convençuts.

D'aquesta realitat, amb les seves llums i les seves ombres, al llarg de la seva història ja més que mil·lenària, el document en vindica la condició cristiana. Es reconeix i es referma en la ininterrompuda fidelitat de l'Església a Catalunya. La presència cristiana a la nostra terra remunta fins als primers segles, ho sabeu prou. Sant Pau, santa Tecla, sant Fructuós, amb els sants diaques Auguri i Eulogi, i també sant Feliu i sant Cugat, etc. en són testimonis i ens honorem amb la seva memòria. «En forjar-se la nacionalitat catalana, molts noms albiradors de l'Església ho són també del país naixent. La figura de l'abat Oliba, bisbe de Vic, abat de Ripoll i de Cuixà i fundador de Montserrat, encarna l'esperit de tota una època» (*Arrels cristianes de Catalunya*, n. 15). El document recorda l'impuls de l'esperit cristià que la societat rep dels monestirs i de les catedrals en el moment en què comença a estructurar-se. La fundació del país i l'establiment de l'Església van anar plegats en aquell moment singular. L'aportació al país d'eclesiàstics i de laics de clara confessió cristiana és molt important, i crec que es pot dir decisiva, per al manteniment de l'esperit català i de la seva llengua catalana (cf. *ib.* 15).

En temps més moderns, nombrosos eclesiàstics sofreixen persecució per haver restat fidels a les institucions del país i a la llengua del poble, després de l'11 de setembre del 1714. Encara abans de la Renaixença, Mn. Baldiri Reixac publica, el 1749, les instruccions per a l'ensenyament dels minyons, i el prevere Josep Ballot, el 1815, publica la primera gramàtica catalana moderna, i, ja al llindar de la Renaixença, sant Antoni Maria Claret, ultra recórrer tot Catalunya predicant sempre en català i vindicant-ne la necessitat, publica nombrosos fulls i opuscles en català. Del seu llibre *Camí dret i segur per arribar al cel*, publicat el 1843, se'n feren unes dues-centes edicions amb centenars de milers d'exemplars (cf. *ib.* 16).

Els noms de Verdaguer, del bisbe Morgades, del Dr. Torras i Bages. Els Llimona, en Gaudí; en Maragall, en Ruyra, en López Picó i en Carles Riba. En Cardó, en Manyà, el P. d'Espugues, en Clascar i el P. Ubach. El cardenal Vidal i Barraquer, el Dr. Carreras, el P. Vallet amb l'*Obra d'exercicis* i el Dr. Albert Bonet amb la Federació de Joves Cristians. I Mn. Antoni Batlle amb l'escoltisme, i Bofill i Matas i Carrasco i Formiguera en la política (cf. *ib.* 16). Cal afegir que, ja al segle XIX, la majoria de les dones dels pobles i viles de Catalunya sabien llegir i escriure, gràcies a les fundacions de santa Joaquina de Vedruna, del P. Coll, del P. Palau, de santa Paula Montal, del P. Manyanet, de la mare Molas, del Dr. Masmitjà, etc.

Cadascun d'aquests noms evoca personalitats extraordinàries i obres excel·lents, altament beneficioses a la societat, i d'exquisida fidelitat a l'Església i al país. En resta viva la memòria i el seu beneficiós servei, malgrat l'autèntic viacrucis que per als catòlics catalans van suposar la cruenta persecució religiosa iniciada el 1936 i el desmantellament dràstic d'organitzacions d'apostolat, de publicacions i de centres de cultura, el 1939 (cf. *ib.* 17).

Què en queda, dels bons i abundosos fruits que les arrels cristianes del país ens han aportat, entre llums i ombres, al llarg de la seva història mil·lenària? Resten vives encara les arrels cristianes del nostre poble? Són encara vigoroses i fecundes?

El document *Arrels cristianes de Catalunya* ja constata els canvis que ha sofert la nostra societat i els intents d'alguns grups i instàncies culturals i polítiques que, per pretensions de modernitat i de progrés, voldrien silenciar el nom de Déu i desacreditar l'Església basant-se en les seves mancances, que, com a institució humana que és, no podem pas negar. Però és totalment injust pretendre desconèixer la seva importantíssima aportació al país, des del seu mateix naixement com a nació, fins al dia d'avui (cf. *ib.* 19). Tanmateix, des de l'any 1985 s'han produït també molts i importants canvis en la nostra societat.

Els profunds canvis en el món occidental

Efectivament, en el nostre món occidental i en el nostre país s'han produït molts canvis, i molt significatius. Amb la caiguda del mur de Berlín, l'ateïsmes s'ha manifestat més a Occident amb totes les conseqüències que el fenomen comporta. La caiguda del mur no és l'única causa, però sens dubte ha accelerat la progressiva secularització de la societat europea, iniciada en els anys de la II·lustració. Ha desaparegut la tensió entre els dos blocs que dividien Europa. S'ha relaxat la força moral d'Occident, que s'ha anat acomodant, sense reflexió crítica, a noves ideologies que ignoren Déu i qualsevol tipus de transcendència, i s'ha adoptat una actitud relativista i en el fons nihilista que ha impregnat la cultura liberal i pragmatista que s'ha imposat ràpidament. La polarització Est-Oest ens feia sentir hereus d'una tradició humanista i religiosa que s'havia de defensar. En desaparèixer la tensió, s'ha anat vaporitzant el sentit de transcendència, la responsabilitat moral i la relació amb Déu (cf. Mons. Fernando Sebastián, *Vida Nueva*, n. 2737). Hi ha ajudat força el fet d'haver assolit la nostra societat cotes molt notables de benestar i d'haver-se aficionat a les comoditats que facilita disposar de diners. Sant Pau ja va advertir que l'amor al diner és l'arrel de tots els mals (1Tm 6,10). El document de 1985 tenia ben present la situació real de la societat. Assenyalava ja com molts joves són introduïts en un univers cultural del qual la hipòtesi de Déu ha estat exclosa. Constata a més la caiguda de la pràctica religiosa en amplis sectors de la població. Reconeix ja la societat de fa 25 anys, secularitzada i pluralista. El 1985, després de successives immigracions, a partir del creixement industrial del país, el fenomen migratori semblava estabilitzat i, en bona mesura, assumit en bé de la gran majoria (cf. *ib.*, 20.25 i 26). Ara torna a ser greu i molt preocupant. Els nouvinguts són de procedències molt diverses i de cultures i creences també diferents.

En el document *Al servei del nostre poble*, els bisbes de Catalunya diuen: «El missatge de l'evangeli és un missatge amb vocació universal, i l'Església, per la seva catòli-

citat intrínseca, aspira a aquesta universalitat i a irradiar el tresor que hi ha en el seu interior a tots els pobles de la terra, tot respectant i valorant la singularitat de totes les cultures. La catolicitat de l'Església es caracteritza, precisament, per viure la universalitat sense anul·lar les identitats particulars» (n. 13).

Una nova cultura dominant

Aquesta complexa realitat social provoca que sorgeixi una nova antropologia, és a dir, una idea diferent d'home. La cultura moderna, en la qual d'alguna manera tots ens hi trobem immersos, ja no contempla l'home com un ésser espiritual i immortal. Se'l vol i se'l proclama lliure, però és un home sense grans aspiracions. Només pot aspirar al que veu i experimenta, i el seu valor més alt és el propi benestar. L'actual crisi econòmica el desmoralitza i exaspera. Conseqüentment esdevé oportunista i relativista. Aquesta manera de pensar —més aviat s'hauria de dir «de sentir»— inspira la política i la cultura del nostre món occidental i d'aquí s'exporta al món sencer. Avui molts catòlics que es declaren incòmodes en la fe catòlica, s'hi troben a vegades per pretensions inspirades en aquesta cultura. No en incoherències internes de l'Església, sinó en apreciacions d'una cultura que voldria una Església més domesticada i consensuada amb els seus imperatius. Alguns catòlics, sense adornar-se'n, s'emmotllen en aquesta sensibilitat i reclamen a l'Església canvis que no tenen res a veure amb un desig de renovació eclesial (cf. Mons. Fernando Sebastián, *ib.*). «La ruptura entre evangeli i cultura és, sense cap mena de dubte, el drama de la nostra època», afirma Pau VI a l'*Evangelii nuntiandi*, n. 20. Els bisbes de Catalunya, en el recent document *Al servei del nostre poble*, diuen que els desafiaments que ens presenta una cultura que es vol construir sense Déu són avui el repte més important que haurem d'afrontar en el futur immediat (cf. n. 12).

Aquesta cultura pragmàtica, marcadament hedonista, tancada a qualsevol transcendència, relativista i en el fons nihilista, abasta tots els indrets i ambients. Ens la proclamen constantment els mitjans de comunicació social, amb els seus poderosos i seductors mitjans audiovisuals i la tecnologia moderna. La joventut ha crescut, és instruïda i educada en aquest medi cultural, malgrat els esforços potser, no pas sempre, de la família i dels col·legis confessionals per a contrarestar-la. Nosaltres mateixos la respirem i ens l'empassem sense adonar-nos-en.

En el jovent, però també cada vegada més en els adults, es dóna una obsessiva atenció a la pròpia imatge (física i de la personalitat) en detriment del jo autèntic, que esdevé un jo patològic, que atorga la primacia a l'emocional sobre el racional. No s'atenen raons sinó impactes emocionals. «M'ha tocat.» Es vota el candidat que cau més simpàtic, sense prestar atenció al programa que defensa. No es pot parlar de vida interior. No es passa més enllà del nivell sensitiu.

L'individualisme, que vol emergir de l'aclaparadora massificació, escull avui el que vol creure, segons el sentiment. No s'atenen els continguts de la Tradició ni les dades de la revelació. Com que abunda la informació, per bé que superficial, s'arriba fàcilment al sincretisme. I, de fet, a la indiferència. El fonamentalisme religiós i el carismatisme són reaccions a aquestes tendències.

Aquest és el medi, l'ambient dominant en el qual es troben i viuen els homes i dones, que pel manament apostòlic de Jesús (cf. Mc 16,15-18) som enviats a

evangelitzar. Ens hi trobem nosaltres mateixos, perquè també nosaltres hem de ser evangelitzats.

El que en queda, de les arrels cristianes del nostre poble

Al bell mig d'aquesta societat secularitzada i pluralista, les catedrals són els monuments emblemàtics de les capitals. Les esglésies parroquials són els edificis emblemàtics dels nostres pobles i viles. El 2010, en el segle XXI, ha estat dedicat al Déu i Pare de Nostre Senyor Jesucrist, el Déu de l'Església catòlica, el sorprenent i monumental temple de la Sagrada Família, en la molt secularitzada ciutat de Barcelona.

Els immigrants de tots els credos han fet cues a les parròquies, a les oficines i als menjadors de les Càritas i les ONG dels cristians de l'Església catòlica.

Els malalts, els familiars dels malalts i dels difunts, han trobat que se'ls oferien serveis de suport, ajuda i consol, patrocinats per l'Església catòlica.

Els missioners i missioneres i les obres assistencials i de promoció al Tercer Món han rebut cada any una notable aportació econòmica, a través del Domund i de Mans Unides, recaptada en col·lectes promogudes per l'Església, en totes les parròquies i temples dels nostres bisbats.

Es difonen nombroses publicacions periòdiques (fulls parroquials, revistes diocesanes, parroquials, d'associacions i de moviments diversos). Es publiquen llibres de teologia, de dret, de pastoral, devocionals, etc. d'autors catalans, i traduccions al català de clàssics del cristianisme i dels millors autors actuals.

Es procura la moderna disposició, segons les tècniques actuals, dels museus d'art diocesans i de catedrals i col·legiates, i la promoció d'artistes novells, per a dignificació de les esglésies.

El diàleg Església-món; fe-cultura és present a casa nostra. L'atri dels gentils fa temps que és obert. Només ho apunto: Montserrat i també Poblet, les facultats, la Fundació Joan Maragall en són clars referents, i altres que s'hi podrien afegir.

El servei dels col·legis dels religiosos, malgrat les traves i dificultats econòmiques.

El catecumenat d'adults, que es va implantant a les diòcesis.

Les romeries als santuaris i els aplecs a les ermites. Les processons de Setmana Santa. La permanència notable de la pietat popular.

Però el millor i el més important i valuós són les comunitats de cristians i cristianes, que fan realitat dia a dia tots aquests serveis i prestacions. I la presència i la radical vivència de l'evangeli en monestirs, convents i residències d'homes i dones consagrats a Déu i al servei de la seva Església. La presència i testimoniatge cristià d'homes i dones, joves i adults, infants i adolescents, que viuen amb esperança i alegria la seva fe cristiana convivint amb els altres conciutadans en els pobles, viles i ciutats d'aquesta nostra societat plural i secularitzada. Com els cristians del temps de la Carta a Diognet. Molts d'ells promptes a servir: des de tenir cura del temple, col·laborar en les celebracions, ser catequistes, assistir i acompanyar malalts, socórrer diligentment els pobres, etc.; militar en el propi medi per a difondre el coneixement de Jesús i el seu evangeli. Educar els adolescents en l'esplai, etc.

I cal remarcar la presència, amb actitud sempre acollidora, discretament educadora, prompta a acudir i donar suport en les alegries i les penes, promovent i coordinant les disponibilitats de cadascú pel bé del poble i l'edificació i enfortiment de la comunitat cristiana, dels rectors de les parròquies i dels preveres i diaques que hi col·laboren, amb els seminaristes, l'esperança de l'Església de demà. Són la realitat més preuada i el fonament i alhora motor del ser i el fer de l'Església en el dia a dia.

Aquestes realitats, ressenyades de premsa i sense matisar, les hem de valorar i agrair. Jesucrist, Cap i Senyor, no abandona la seva Església. El seu Sant Esperit actua eficaçment també en els nostres dies. Tanmateix...

També mancances

Tanmateix hem de ser també ben conscients de les mancances, perquè hi són, i no pas poca cosa.

La mancança potser més notable i més preocupant que pateixen les nostres Esglésies és la manca de vocacions sacerdotals i també religioses. No tenim relleus. No tenir capellans joves a les parròquies, ni religiosos i religioses a les escoles cristianes, explica en bona mesura el poc interès i la manca de vivència religiosa en el jovent dels nostres dies. Aquesta manca de mossens, formadors i acompanyants del jovent, s'ha donat simultàniament amb el fet que molts dels pares s'han inhibit de ser els primers responsables de la transmissió de la fe als seus fills i han declinat la iniciació i la seva formació cristiana a la parròquia i a l'escola.

El Magisteri, la teologia i la pastoral i el mateix Dret Canònic avalen avui el paper actiu i responsable dels laics i laiques en l'Església. Abans, aquesta responsabilitat activa l'exercien en la família. Avui, pel que fa a la transmissió de la fe i a l'apostolat, són passius a casa i en la vida professional i social. El respecte i la tolerància, sempre invocades, sembla que els inhabilita i incapacita. Però de fet és l'excusa o la manca de sensibilitat cristiana, a causa de la feblesa de la fe. Aquesta és la pandèmia que, crec jo, hem d'atrevir-nos a reconèixer entre els qui encara ens declarem cristians. Ens falta, no aconseguim aquell amor, aquell zel, aquella alegria que ens demanava Pau VI en l'*Evangelii nuntiandi*, perquè la fe en Jesucrist salvador la compartim amb massa ídols moderns. Ho detectem en la majoria dels nostres cristians que veiem cada diumenge a missa. Molt més en els qui vénen només ocasionalment per la celebració d'algun sagrament o per les exèquies d'un familiar. Però bisbes, preveres i diaques i religiosos hem de superar la por o la vergonya de confessar que també estem contaminats per la cultura moderna, que també patim feblesa en la nostra fe, que també ens encantem amb ídols moderns i això ens inhabilita i ens incapacita per escometre les inajornables reformes —que no vol dir rebaixes— que fa temps que necessita la nostra Església. No ens pertoca a nosaltres decretar les reformes, però sí fer-ne veure la necessitat o conveniència, i sobretot ens pertoca fer-les possibles i efectives. La necessitat crea l'òrgan. La disponibilitat i el zel per donar resposta a un repte manifest determina el canvi convenient. El concili provincial Tarraconense de 1995, en la resolució 2, instava les nostres Esglésies i tots els seus membres a assumir la missió d'anunciar la salvació de Crist, tot il·luminant amb la fe i l'esperança les grans qüestions de l'existència, a les quals sols l'amor de Crist pot donar sentit ple.

Alguns reptes que se'ns presenten

En aquest jovent avui aparentment descregut, i també en adults, s'hi poden descobrir fàcilment trets típicament cristians: una especial sensibilitat i valoració per la llibertat, per la justícia, pel respecte als drets dels altres, i respecte a la creació, solidaritat i una notable generositat.

La sensibilitat i la valoració per la llibertat és manifesta, malgrat que sovint en l'individu degeneri en llibertinatge i comportaments egoistes. Semblantment amb la justícia, que sovint no va més enllà de l'economia, i, sovint, per l'impuls de l'egoisme, pretén encausar tota la realitat i jutjar el comportament de tots, menys el propi. El respecte als drets dels altres el mesuren sovint els sentiments del moment, l'impacte emocional que crea la situació, com s'ha pogut comprovar en tractar els temes de l'avortament i l'eutanàsia. I la generositat la limita el compromís temporal. I, en alguns casos, la motiva també l'aventura i la necessitat d'emergir de la massa. Per al compromís definitiu manca fe i coratge.

Aquests trets, malgrat les derives o degeneracions que hem apuntat, són sens dubte judeocristians, inculturats grecoromans i de batejats cristians. Sorgeixen i s'alimenten de les nostres arrels catalanes i cristianes. Com ho són també l'amor al treball i l'obertura i capacitat integradora del nostre poble. I són per tant uns bons pressupòsits per a ser evangelitzats.

En el recent document, els bisbes ens han recordat que «els cristians, en tots els àmbits d'aquest món, estem cridats a viure i proclamar l'evangeli de l'esperança. Les resolucions i el missatge del nostre concili provincial Tarraconense celebrat l'any 1995, són punts de referència segurs i lluminosos, també avui, per a posar en pràctica concretament aquesta nostra tasca d'anunciar Crist a tots els homes i dones. En moments de crisi econòmica, moral i política ben preocupants, ens cal anunciar l'esperança» (n. 20).

Sol·licitud pels relleus

Els relleus s'han de preparar. Les vocacions al ministeri pastoral és una intenció de pregària urgida pel mateix Jesús a l'evangeli. És cosa del Senyor escollir i cridar els qui ell vulgui. Què hi podem fer nosaltres? En primer lloc, que es noti que ens vam sentir cridats per estar amb ell. Que se'ns noti la pau i el goig d'estar amb ell; l'alegria de ser els seus amics, de gaudir de la seva confiança, per administrar els tresors de la seva gràcia salvadora. Que per negres que siguin les perspectives de futur, se'ns vegi treballant els camps que el Senyor ens ha encomanat amb zel ardent i il·lusió com el primer dia, segurs en l'esperança que tenim posada en aquell en qui hem cregut. Sabem en qui hem cregut! L'Església és seva. Els feligresos són seus, són *Christifideles*.

La santedat és una urgència pastoral

El manament apostòlic de Jesucrist ens urgeix, ens apressa. Hem d'anunciar la salvació de Crist tot il·luminant amb la fe i l'esperança cristianes les grans qüestions de l'existència humana, a les quals sols l'amor de Crist pot donar sentit ple (cf. CPT 1995 Res. 2). Jesús va declarar la raó de la seva missió: Tant estima Déu el món que ha entregat el seu Fill únic per salvar-lo. Els cristians, deixebles del

Mestre, si volem transformar el món, la nostra societat, el primer, la condició del tot indispensable, és estimar-la. Hem d'estimar la nostra societat tal com és ara, perquè és la nostra, perquè és la que Déu, en la seva Providència ha volgut que fos la nostra, amb les seves llums i les seves ombres (cf. CPT 1995 Res. 1). Sant Pau ens recorda que «Déu ha donat prova de l'amor que ens té, perquè Crist va morir per nosaltres quan encara érem pecadors» (Rm 5,8). Però només podem estimar el món, la nostra societat amb les seves llums i les seves ombres, amb l'amor redemptor del Crist, si amb el Crist estimem el Pare del Cel, «que fa sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos» (Mt 5,45).

Amb el cor configurat al cor de Crist, signe de contradicció, com va profetitzar d'ell Simeó quan Maria i Josep van presentar l'infant Jesús al Temple, nosaltres, els seus deixebles, hem de ser també contradicció de la cultura, estil i màximes i eslògans dominants en la nostra societat, amb el nostre capteniment i conducta habituals. Tanmateix no podem oblidar que som febles. Sovint fem marrada en el camí de seguiment del Mestre i Senyor. El Senyor és compassiu i benigne, s'apiada dels fidels. Hem de demanar perdó amb confiança filial. Demanar perdó acredita sinceritat i noblesa. El perdó que ens atorga Déu és prova del seu amor immens i garantia de la nostra rehabilitació plena, de la confiança amb què ens honora de ser lloança, testimonis, anunciadors, dispensadors, col·laboradors de la grandesa i bellesa de la seva obra de la Creació i de l'encara més meravellosa obra de la Redempció. Hem conegut l'amor de Déu! No podem callar el que hem vist, el missatge que hem rebut, la veritat, la bondat i bellesa que el Senyor Déu ens ha fet ja assaborir. D'aquí prové la missió, la disponibilitat a evangelitzar, el coratge per a ser testimoni, la caritat sincera i efectivament benefactora envers els pobres, els malalts, tots els desvalguts. El servei, la disponibilitat per donar, dia a dia, la vida, acrediten l'autenticitat de la missió cristiana. «El cristià», diu la resolució n. 5 del concili Tarraconense, «ha d'aportar a la nostra societat un estil de vida sobri, solidari, amb una visió positiva del nostre poble, d'alegria que es comunica, de gratuïtat, de compromís i de participació en la vida associativa i política, i també de llibertat davant els nous ídols socials.»

El testimoniatge de la pròpia vida

El papa Pau VI ja va advertir que els homes i dones del nostre temps fan més cas dels testimonis que de les paraules (cf. *Evangelii nuntiandi*, 41). Per això el venerable Joan Pau II, en la carta apostòlica *Novo millennio ineunte* 'a l'inici del nou mil·lenni', afirma que posar l'accent en la santedat és més que mai una urgència pastoral. La santedat certament és un do que objectivament es dóna a cada batejat. Però alhora és una tasca que ha de dirigir tota la vida cristiana, perquè «aquesta és la voluntat de Déu: que visqueu santament» (1Te 4,3). Posar la programació pastoral sota el signe de la santedat és una opció plena de conseqüències. Expressa la convicció que el baptisme és una veritable entrada en la santedat de Déu per mitjà de la inserció en Crist i la inhabitació del seu Esperit. Seria un contrasentit acontentar-se amb una vida mediocre, viscuda segons una ètica minimalista i una religiositat superficial.

Els camins de la santedat són múltiples i adequats a la vocació de cadascú. Són camins personals i exigeixen una pedagogia de la santedat veritable i pròpia, capaç

d'adaptar-se als ritmes de cada persona amb les formes tradicionals d'ajut personal i de grup reconeguts per l'Església. La pregària, veritable diàleg d'amor, amb la freqüentació dels sagraments és el camí i l'expressió de la veritable santedat de vida. Condueix la persona humana a ser posseïda pel diví Estimat, a fer-se sensible a l'impuls de l'Esperit i a abandonar-se filialment en el cor del Pare. Déu ens ha beneït veritablement i ha fet brillar la claror de la seva mirada sobre nosaltres, que desitgem fer-la arribar als pobres i als de cor senzill. Hem estat evangelitzats. Podem emprendre el compromís d'evangelitzar (cf. Joan Pau II, *Novo millennio ineunte*, n. 30-32).

Alimentar-nos de la Paraula per ser servidors de la Paraula és el compromís de l'evangelització. Els bisbes de Catalunya, en el document, repetidament ja citat, ens proposen un compromís renovat en la vivència de la fe i en l'adhesió amorosa a l'Església, i ens demanen «de no cansar-nos mai de predicar la paraula de Jesucrist, en tota circumstància, anant a l'essencial del seu missatge d'amor. Tots necessitem viure amb més radicalitat i coherència el que prediquem, a fi que molts dels nostres coetanis puguin sentir-se atrets novament per Jesucrist i es descobreixin convidats a formar part activa de la comunitat dels seus deixebles» (n. 21).

Les arrels cristianes de Catalunya són ben vives. Són encara ben fecundes. Podem fer-les rebrotar.

† Carles Soler i Perdigó
Bisbe emèrit de Girona

Tarragona, 18 d'abril de 2011

Taller de Arts Religioses

Julián del Olmo Lara

Polígono industrial Finca Lacy.
C/ Contrafuerte, G-23. Apdo. 832.
Tels. 96 538 35 03 - 608 07 19 79
03600 ELDA (ALICANTE)

www.artedelolmo.com
c/e: correo@artedelolmo.com

Urbanización Eurovillas
C/ Cinco, 70
Tel. 91 872 53 25
28512 VILLAR DEL OLMO (MADRID)

- DECORACION DE IGLESIAS.
- REALIZACION DE RETABLOS, ANDAS Y TRONOS.
- REALIZACION DE MOBILIARIO RELIGIOSO (SEDES, CAJONERAS DE SACRISTIA, BANCOS, ETC.)
- RESTAURACION Y CONSERVACION DEL PATRIMONIO ARTISTICO (LIENZOS, TALBAS, MURALES, RETABLOS, IMAGENES...)
- REALIZAMOS SU PROYECTO SIN COSTE ALGUNO.

RETABLO RESUCITADO DE CASTELLVELL (TARRAGONA)

RETABLO Y RESTAURACION DE BOVEDA CAPILLA DEL ROSARIO SAN ANTONY DE PORTMANY (EIVISSA)

secció de notes i comunicacions

TROBADA DIOCESANA DE CATEQUISTES

Data: 12 de juny de 2011

Lloc: Cambrils

Lema: «Un vent nou bufa la meva vela»

Horari: 09.15 h Acolliment, inscripcions i embarcament

09.45 h Surt el catamarà acompanyat pels bots de vela llatina

11.00 h Arribats a terra, continua l'activitat a partir del món de la mar

14.15 h Dinar a la llotja dels pescadors i temps de taverna amb havaneres i rom cremat

17.30 h Eucaristia a l'església parroquial de Sant Pere

Organitza: Delegació diocesana de catequesi i catecumenat

TROBADA D'ESCOLANS

Data: 27 de juny de 2011

Lloc: Les Borges del Camp

Lema: «Els escolans, arrelats en Crist»

Horari: 10.00 h Arribada a la plaça de l'Església

10.15 h Sortida cap a l'ermita de la Mare de Déu de la Riera

10.30 h Esmorzar a l'ermita, pregària i inici de la gimcana fins a la vila

12.45 h Piscina i dinar

15.00 h Eucaristia

16.00 h Comiat

Organitza: Secretariat diocesà de vocacions

CAMP DE TREBALL VOCACIONAL D'ESTIU LOURDES 2011

Dies: Del 4 al 10 de juliol

Lloc: Lourdes, fent servei en el pelegrinatge diocesà de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes

Destinataris: nois a partir de 3r d'ESO fins a 2n de BAT

Organitza: Secretariat diocesà de vocacions

